MONICA TAYLOR

Prințesa fără palat

Traducerea și adaptarea în limba română de

IRINA POPESCU-TISMANA

ALCRIS
M94

Prolog

După ceremonie, cerul se limpezi și ceața groasă care acoperea câmpia încă de dimineață, se împrăștie în cele din urmă. Când Lorelei McGee înaintă pe peronul bisericii, o rază palidă de soare îi mângâie obrazul. Tânăra se înfioră și-și strânse în jurul umerilor mantoul greu de lână pe care i-l împrumutase mătușa Melinda.

Bărbați în costume sobre părăsiră naosul cu un pas încet și solemn, purtând un sicriu acoperit cu jerbe de flori somptuoase. Câțiva prieteni se îngrămădiră în jurul lui Lorelei, împărtășind suferința de care era cuprinsă tânăra, văzându-l pe tatăl său dus pe ultimul drum. Majoritatea dintre ei erau în vârstă și suferinzi, unii nu se deplasau decât foarte greu. Totuși, pentru nimic în lume n-ar fi lipsit să-și ia adio de la Vincent McGee.

Lorelei inspiră adânc și-și înghiți lacrimile. Aerul era impregnat de mirosurile marine ale oceanului din apropiere. La picioarele lor se întindea San Cristobal, un orășel cuibărit în nordul Californiei între munții Sisikon și Pacific.

Tatăl lui Lorelei fusese sedus de acest oraș, de vecinătatea curioasă dintre casele victoriene și imobilele ultramoderne. Chiar biserica, o superbă construcție avangardistă, se integra perfect acestei arhitecturi, heteroclită și armonioasă totodată. În anumite ore ale zilei, soarele lumina vitraliile proiectând pe sol pete sclipitoare de culoare; seara, clădirea părea să se contopească în întuneric cu impozanta pădure de pini care domina împrejurimile.

La mai puțin de un kilometru de biserică, strada principală își etala prăvăliile cu vitrine viu luminate și ferestre împodobite cu jardiniere înflorate.

După Vincent McGee, San Cristobal reconcilia lumea modernă cu cea a secolului XIX. Acolo se refugiase celebrul regizor, de fiecare dată când voise să scape de dezordinea și tracasările vieții lui tumultuoase. Cu patruzeci de ani în urmă, cu mult înaintea nașterii lui Lorelei, construise o casă magnifică pe faleză și se retrăsese.

Lorelei oftă. Vincent se stinsese liniștit în casa pe care o iubise atât de mult.

Unchiul Thad o luă ușor de braț întrerupând-o din visare și ea îi adresă un biet zâmbet.

– Totul a decurs bine?

– Foarte bine, Lorelei, stai liniștită. Rosalind părea un pic iritată, dar asta n-are nici o importanță. Ceremonia a fost perfectă.

Lorelei dădu din cap. Pastorul era foarte tânăr și nu prea-l cunoscuse pe Vincent. Acesta ieșea rar în ultimii ani și nu-i primea decât pe vechii ei prieteni de altădată. Totuși, reverendul Burns se achitase bine de sarcina lui și ținuse o slujbă emoționantă.

Mai mulți prieteni ai lui Vincent ținuseră să evoce memoria tovarășului lor dintotdeauna, amintind asistenței cât de diferit era omul față de imaginea prezentată de ziare.

– Era să izbucnesc în plâns când Sam a luat cuvântul! remarcă Lorelei îndreptându-se spre mașină.

Thad chicoti.

– Iar eu am crezut că o să mor de râs când a început să povestească întâmplări de pe vremurile de la Stan Studio! Doamne! Ce epocă!

– Nu mi-ai vorbit niciodată de acel episod cu elefantul.

Șoferul deschise portiera și Lorelei se instală în luxosul BMW al lui Vincent. Thad, foarte obosit, o urmă cu greu, dar privirea sa păstra vioiciunea și maliționzitatea de altădată.

– Cum? N-ai auzit niciodată această poveste nemaipomenită? Nu-mi vine să cred! declară el așezându-se lângă nepoata sa.

Mașina o luă spre cimitir.

Cu excepția câtorva intimi care-i însoțiră pe Thad și Lorelei, ceilalți invitați trebuia să se ducă direct la casa McGee unde masa tradițională urma să fie servită mai târziu. După aceea vor asista cu toții, în semn de omagiu, la proiecția filmului drag lui Vincent *Doctorul Doom.*

Melinda, care trecea drept maestră în arta de a organiza serate, se ocupase de toate. Cu o figură gânditoare, Lorelei aruncă o privire bătrânei doamne îmbrăcată în mătase mov, care urca în limuzină.

– Mi-e teamă ca Melly să nu fie depășită. Nu mă așteptam la atâta lume!

Prietenii tatălui său erau adorabili, dar aparțineau unei generații care iubea viața și nu scăpau nici o ocazie să se distreze. Actorii de altădată știau să se distreze și Lorelei avea o amintire minunată despre recepțiile pe care le dădea Vincent. Anii trecuseră, obișnuințele rămâneau. Acești invitați nu se vor mulțumi numai cu apă minerală și toasturi! se gândi Lorelei cu neliniște.

– Câte lăzi de șampanie a comandat tata?

– Suficiente, nu-ți fă griji! Lui Vincent îi plăceau petrecerile și precis nu s-a zgârcit, știind că va fi

ultima. Totul va decurge bine și se va putea spune încă o dată că șampania a curs în valuri la Vincent McGee.

– Să dea Dumnezeu să iasă bine! Sper că Pat și Peter nu se vor certa.

Pat și Peter, doi actori comici, debutaseră de foarte tineri în vodeviluri. Mai târziu, s-au făcut cunoscuți la radio, iar la televiziune, anii cincizeci îi făcuseră celebri. Către 1965, succesul apunând, se stabiliseră în California unde făcuseră avere cu o agenție imobiliară. În ultimul timp, filmele lor reveniseră la modă.

Deși inseparabili, Pat și Peter se certau încontinuu și prietenii lor susțineau că se urăsc.

– Se vor comporta bine! replică Thad pe un ton liniștitor. Fiecare dintre noi ține ca această zi să fie excepțională. O datorăm memoriei lui Vincent.

Lorelei aruncă o privire afară și-și mușcă buzele.

– Voi ați fost adevărata lui familie. Regret că n-am stat mai mult lângă el.

Thad îi luă mâna și o strânse blând.

– Chiar Vincent a dorit ca lucrurile să se petreacă astfel. A murit fericit, draga mea... Ți-o pot afirma.

Thad avea dreptate. Dar pe Lorelei și tatăl său îi unea o profundă afecțiune și-i va fi teribil de dor de el. Singura consolare a tinerei era că dusese o existență conformă cu dorințele lui.

– Ce vrei să faci cu casa? o întrebă brusc Thad, în timp ce limuzina se îndrepta spre micul drum ce ducea la cimitir.

– Intenționez s-o păstrez.

Thad își ridică sprâncenele, vizibil mirat.

– Doar nu vorbești serios? Ai avut timp să faci turul proprietății?

– Nu, nu încă, recunoscu ea cu un mic zâmbet. La drept vorbind... nu țineam cu adevărat. S-a schimbat mult în patru ani?

– Hm... nu, nu cred. Îl adoram pe tatăl tău, vezi tu, dar... această casă! Ce extravaganță! N-am înțeles niciodată de ce a construit-o.

– Nici eu. Totuși, m-am atașat de ea. Mi-ar plăcea s-o locuiesc din nou.

Thad o privi cu coada ochiului și Lorelei își înăbuși un zâmbet. Să mai spui că aceeași privire zdrobise atâtea inimi în anii treizeci! Dragul unchi Thad! O ținuse deasupra cristelniței la botez și-și luase întotdeauna în serios rolul de naș. Era vizibil că intenția pe care și-o exprima nepoata lui de a păstra casa McGee, îl tracasa.

Tânăra părea atât de fragilă și de vulnerabilă! se gândi Thad contemplând-o îndoios. Mantoul lui Melly, prea larg pentru ea, o făcea să pară și mai plăpândă. Buclele ei castanii încadrau o față palidă și delicată, ca apoi să cadă pe umeri, dându-i aerul unei

fetițe. Ochii mari de un albastru limpede îi evocaseră întotdeauna apele golfului Capri.

Capri... Acolo o dusese pe a treia sa soție în voiaj de nuntă. Sau oare era a patra? se întrebă el puțin iritat. Nu, era Penelope... Încă îi vedea acei pantaloni mulanți pe care-i purta atunci. Și de asemenea cea de a șasea! Ce nebunie... Era cât pe ce să-l ruineze. „Să nu ne mai gândim!" hotărî el cu o mișcare din umeri dezamăgită.

– Pen nu va asista la masă, nu-i așa?

Lorelei scutură din cap.

– Nu. Tanti Melly nu suportă. Ciudat, nu?

– Bah... Încrede-te în ea. Melinda a avut întotdeauna o judecată foarte sigură, remarcă Thad sec.

Lorelei se mulțumi să aprobe în tăcere. Ce s-ar fi făcut fără prezența liniștitoare a lui Melly? În realitate, aceasta nu era mătușa ei. Dar pentru Lorelei, făcuse întotdeauna parte din familie, ca și Thad.

– N-am știut niciodată de ce s-au certat, ea și Pen.

– Ei bine, totul a început când Melly i-a suflat rolul lui Ambre din *Lumina zilei.* Îți amintești?

Lorelei se abținu să spună că acel film obținuse un Oscar în 1939 și la acea dată, ea nu se născuse încă. Thad uita uneori diferența de vârstă care-i separa!

Când fiica lui venise pe lume, cu douăzeci și șase de ani în urmă, Vincent McGee se îndepărtase deja de

Hollywood și trăia în afara agitației studiourilor. Sosirea acelui bebeluș îl coplepise, chiar dacă se afla la vârsta de a fi bunic.

Lorelei crescuse în mijlocul prietenilor tatălui ei, toți vechi glorii ale Hollywoodului. Diferențele mari de vârstă n-o deranjaseră niciodată pe tânără. Uneori se întrebase dacă n-ar fi trebuit să facă un efort pentru a cunoaște alți tineri.

Lorelei alungă acest gând și se uită pe geam. Mașina tocmai se oprea în fața cimitirului. Acesta era situat în vârful unei faleze. Fața lui Lorelei se lumină în fața frumuseții care-ți tăia respirația a peisajului din fața ochilor. Încă o dată, Vincent știuse ce alege!

Thad își ajută nepoata să coboare și ea își ridică gulerul mantoului, înfrigurată. O jumătate de duzină de persoane erau deja strânse în jurul mormântului și-i adresară zâmbete compătimitoare. Lorelei se uită în jur și răsuflă ușurată. Nu se aflau decât intimii tatălui ei. Fără reporteri, fără alți indiscreți.

Deși Vincent McGee abandonase cinematograful de ani de zile, era încă destul de cunoscut și tânăra se temea ca un ziarist mai insistent să nu descopere ora și locul înmormântării. Se înfioră la ideea de a se vedea din nou hărțuită de un grup dezlănțuit de paparazzi.

Ca și cum i-ar fi ghicit neliniștea, Thad îi strânse brațul cu un gest de îmbărbătare. Publicul n-o uitase niciodată pe fiica lui Vincent pe care ziarele o

supranumiseră, când era copil, Prințesa McGee. Frumusețea ei eterică, trăsăturile fine și delicate, ofereau un contrast uimitor cu monștrii care populau filmele de groază, superb realizate de tatăl său. Fiica lui și acel gust personal pentru ființe diforme ar fi putut inspira fantasticului regizor *Frumoasa și bestia.*

Atunci când presa nu vorbea decât despre ea și-i omagia extraordinara frumusețe, Lorelei dispăruse din scenă. De la o zi la alta, renunțase la lumea show-business-ului și a meseriei sale de manechin. De atunci, se ținuse departe de flash-uri și proiectoare.

Sprijinită de brațul nașului ei, tânăra adresă cu mâna un ultim sărut tatălui ei. Vincent așteptase întotdeauna fără teamă această ultimă etapă a „minunatului voiaj al vieții" și ea spera ca speranțele lui într-o altă lume să se împlinească.

În sfârșit, ultimul discurs rostit, Lorelei se reculese singură o clipă, apoi se întoarse la mașină. Cu ochii plecați, se gândea la tatăl ei și la recepția organizată în cinstea regizorului, în casa de pe faleză.

Pierdută în gânduri, nu remarcă mașina decapotabilă parcată în fața grilajului cimitirului, nici pe bărbatul de treizeci de ani aflat la volan. Părul lui des și negru era tăiat scurt și purta un costum bleu-marin elegant, făcut la comandă. Degetele lui băteau nervoase pe tabloul de bord în timp ce ochii-i verzi fixau cu o privire dură mormântul în care dispărea sicriul lui Vincent McGee.

Capitolul 1

Lucas Messina aşteptă ca ultima limuzină să părăsească cimitirul, apoi dădu drumul la motor şi demară în trombă. Un pic mai devreme, se dusese să se reculeagă în faţa cavoului familial, cum făcea de mai multe ori pe an.

Lui Lucas nu-i plăceau cimitirele. Era un om plin de forţă şi vigoare, care se bucura din plin de viaţă. Dar în copilărie fusese învăţat să cinstească memoria morţilor şi să le respecte amintirea. Când se simţea slab sau dezamăgit în faţa greutăţilor existenţei, venea să capete un pic de curaj lângă cei care suferiseră şi luptaseră înaintea lui.

În această lume modernă căreia puţin îi păsa de tradiţii, Lucas bănuia că părea demodat. Dar puţin îi păsa.

Gânditor, o luă pe drumul sinuos la volanul Fordului său decapotabil. Era un model din 1936, descoperit în urmă cu opt ani la un negustor de fier vechi. Era propusă pentru dezasamblare, dar se îndrăgostise de ea.

Luni de zile își pierduse timpul să pună această mașină în stare de funcționare și era foarte mândru de rezultat. Nu numai că poseda o adevărată bijuterie, dar se putea lăuda că o făcuse cu propriile lui mâini. Lucas făcea parte din acei oameni cărora le plăceau să-și contemple rodul muncii lor.

Câteva minute mai târziu, ajunse la birourile Societății de construcții Messina și parcă în spatele imobilului. Iată că trecuseră deja doi ani de când se hotărâse să-și stabilească sediul companiei lui la San Cristobal. Totuși, în aceste ultime luni, călătorise în interes de afaceri și petrecuse foarte puțin timp în localurile clădirii.

Cu un pas atletic, Lucas urcă scările și pătrunse în biroul lui, la ultimul etaj al imobilului. O imensă fereastră oferea vederii o panoramă splendidă asupra oceanului. Fără a arunca măcar o privire, Lucas își desfăcu cravata și luă teancul de corespondență pe care i-l întindea secretara.

– A venit Sal? întrebă el.

– Sal este în sala de conferințe, răspunse Lisa Bergen, care-l urmase. Raportul săptămânal se află pe

birou și am scos și lista de prieteni pe care mi-ai cerut-o. Victor Cabot ar vrea să știe dacă ești liber să prânzești luni cu el.

Tânăra aruncă o scurtă privire pe agendă și continuă:

– Șeful personalului a primit câțiva candidați pentru postul de inginer cu aprovizionarea. Dorește să stabilești câteva interviuri la sfârșitul săptămânii. I-am spus că vei fi disponibil.

– Perfect, mormăi Lucas, consultându-și robotul telefonic.

– Altceva?

– Peter informează că Laguna este o reușită totală. Ultima vânzare a avut loc chiar azi dimineață.

Lucas clătină din cap și-și promise să trimită o scrisoare personală șefului de proiect al Lagunei. Acest ansamblu de locuințe de vacanță se vânduse extraordinar de bine, mai ales dacă țineai cont de conjunctura proastă. Piața imobiliară era în recesiune.

– Ce se întâmplă la Mountain Falls?

– După Jerry, proiectul interesează un mare număr de persoane, răspunse secretara. Conform previziunilor, optzeci la sută dintre case vor fi vândute începând cu sfârșitul lunii.

– Grozavă veste.

Reușita celor două proiecte pe care le lansase recent păreau să depășească speranțele. Iată ce va

plăcea investitorilor și-i va hotărî pe bancheri să-i împrumute toți banii de care avea nevoie! Viitorul se anunța bun. Dar Lucas nu intenționa să se culce pe lauri.

– Mă duc să-l văd pe Sal, spuse el ieșind din birou. Vom fi în conferință până la ora patru. Trebuie să plec devreme, diseară.

Lisa făcu ochii mari, uluită. Din câte își amintea, patronul ei nu plecase niciodată de la birou înaintea ei. Mai mult, era întotdeauna primul care venea și știa că-și lua frecvent dosare pentru a le studia în weekend.

Ce se întâmpla atât de excepțional?

Roasă de curiozitate, tânăra se abținu totuși să pună cea mai mică întrebare. Lucas era un patron adorabil, dar nu încuraja familiaritatea și nu lăsa să se strecoare nici o informație privitoare la viața lui particulară.

Lisa se întoarse la biroul ei, perplexă.

*

* *

Salvatore Frattori era vărul lui Lucas și lucra cu el de ani de zile. În realitate, cu diploma lui de arhitect, Sal ar fi putut să-și exercite talentele oriunde. Alesese să rămână în întreprinderea de familie și, deținând o

mare parte din acțiuni, își câștiga confortabil existența și avea satisfacția să-și vadă un mare număr din idei prinzând formă. Toate acestea datorită lui Lucas, care, după Sal, avea arta de a înlătura toate obstacolele ce apăreau în drumul lui și conducea afacerea cu o mână de maestru.

– Hai să vedem! declară Lucas intrând cu un pas ferm în sala de conferințe.

Planurile erau deja întinse pe masă și el le examină cu atenție, dând din cap din când în când.

– Nu-i rău... Îmi place mult linia acoperișurilor.

– Da, cred că este mai drăguț așa. Cât de uimitor pare, dar prețul nu va crește prea mult.

Lucas continuă să studieze planurile unuia dintre proiectele cele mai ambițioase puse în practică vreodată de către societatea Messina. Era vorba de construirea unui oraș în întregime nou, situat la sud de Seattle.

Casele desenate de Sal imitau stilul victorian, cu acoperișuri ascuțite și verande. Străzile, de dimensiuni reduse, reînviau atmosfera orașelor de altădată. Comerțul, școlile și birourile erau grupate în centru, în așa fel încât toți locuitorii să se poată duce pe jos. De la lansarea publicitară, acest proiect cunoscuse un succes imens și aproape toate casele se vânduseră înainte chiar de începerea construcției.

Nimeni în afară de Sal și Lucas nu știa câte ore de muncă asiduă precedase acest succes fulgerător.

– Ar trebui s-o duci pe Maria în vacanță, remarcă Lucas. Ar fi un mod de a sărbători succesul acestui proiect.

– Chiar am vorbit acum câteva zile. Știi că Maria și-a pus în cap să mai aibă un bebeluș?

– De ce nu? O familie cu patru copii este o minunăție.

– Ușor de spus! Nu prea te văd schimbând scutece sau dând un biberon la ora două dimineața.

Lucas nu răspunse. Până în prezent, se mulțumise să-și umple cu cadouri numeroșii săi nepoți, nepoate și mici verișori. Totuși, i se întâmpla să regrete că n-are copii. El care îi iubea atât! Dar pentru a fi tată, trebuia să se hotărască să se însoare...

La douăzeci de ani, Lucas ridicase o afacere pe care mulți i-o invidiau. Întâlnise și destule femei... Nici una nu reușise să rivalizeze cu prima lui pasiune – meseria. Trebuia să-și reproșeze? Nu. De fiecare dată când îi venea acest gând, îl înlătura rapid.

– De ce n-ai petrece câteva zile la cabana de pe malul lacului? îi sugeră vărului său. În acest sezon, s-ar putea să fie un pic de răcoare, dar colțul este atât de liniștit...

– Bună idee, o să vorbesc cu Maria. Și ție ți-ar face bine o vacanță. Când ai plecat ultima oară în concediu?

Lucas reflectă câteva secunde și izbucni în râs.

– Imposibil să-mi amintesc! Nu-ți fă griji, voi pleca într-una din zile. Pe moment, adăugă el cu o voce serioasă, am un proiect important și țin să-l realizez.

– Da? Despre ce este vorba?

Fără a răspunde, Lucas se instală în spatele mesei imense de conferință și-și ridică mânecile cămășii. Înțelegând că vărul său n-avea chef de confidențe, Sal se așeză în fața lui ca să examineze mai de aproape planurile întinse în fața lor.

Înainte de sfârșitul zilei, Lucas trecuse în revistă fiecare detaliu al proiectului, de la instalații până la forma clanțelor ușilor. Această metodă permitea câștigarea de timp prețios în momentul construirii clădirilor. Reputația Societății Messina era fondată pe calitatea finisărilor și grija de a-și satisface clienții. Lucas știa exact ce voia și obținea acest lucru de la colaboratorii săi care munceau în același spirit ca el. Hotărârea și entuziasmul lui erau astfel, încât le comunica întregului personal.

– Vincent McGee a fost înmormântat astăzi, murmură el privindu-și pieziș vărul.

– Ah, da. Moartea lui a fost anunțată în ziare. Dar... Acolo te-ai dus azi dimineață? se interesă Sal, îndreptându-se brusc.

Lucas se mulțumi să facă un mic gest cu capul. Sal, șuieră ușor printre dinți.

– Ai memoria lungă, nu?

– N-am dreptul să uit.

– Totul s-a petrecut cu ani în urmă. Datorită lui Dumnezeu, ne-am făurit un drum, de atunci. N-aveam nimic de-a face cu Vincent McGee.

– Cu el, nu. Dar există casa.

– O ruină!

– Te înșeli. Această casă reprezintă cu totul altceva. Cei din familia Messina au întreprins eforturi s-o construiască. Și-au vărsat sângele. Și Vincent McGee ne-a furat-o. Iată lucruri care nu se uită.

– Ce ai de gând să faci?

Un zâmbet amar apăru pe fața lui Lucas.

– O ofertă pe care n-o vor putea refuza.

Sal îl privi pe vărul său fără a-i veni să creadă, dar se abținu de la orice remarcă. Când ochii lui Lucas aveau această strălucire rece, era mai bine să eviți orice discuție!

Sal oftă din greu. Cum îl cunoștea pe Lucas, știa că acea privire metalică nu prevestea nimic bun.

– Hm... eh... Asta n-are nimic de-a face cu fiica lui McGee, nu? întrebă el, cu o voce ezitantă, totuși.

– Ce idee! De unde ți-a venit să mă întrebi?

Sal ridică din umeri cu un aer vag.

– Uite așa. Îmi amintesc că atunci când fotografia ei a apărut pe coperta de la *Vogue,* tu păreai... cam visător.

– Amesteci totul, Sal. Nu discutăm despre frumusețea lui Lorelei. Vorbim strict despre afaceri.

– Da, bineînțeles, Lucas! răspunse repede Sal.

De ce naiba se aventurase pe un teren așa de alunecos? își reproșă el, furios de această stângăcie.

Totuși... ceva îi spunea lui Sal că nu era departe de realitate.

*
* *

Evenimentele dramatice care-l opuseseră pe Vincent McGee familiei Messina avuseseră loc cu ani în urmă. Pentru Sal, povestea era încheiată. În schimb, fiica lui McGee – tânără, frumoasă și atrăgătoare – nu putea bănui că Lucas aștepta încă ora răzbunării. La acest gând, Sal nu se putu împiedica să nu simtă un sentiment vag de milă pentru tânăra femeie.

*
* *

Lorelei se lăsă să cadă pe un scaun și scoase un oftat de ușurare. Ultimii invitați plecau, în sfârșit. Doar Thad și Melly se aflau încă lângă ea. Instalați confortabil într-un colț al salonului vast, flecăreau cu însuflețire. Fără îndoială că mai schimbau câteva bârfe legate de vechii prieteni, se gândi Lorelei cu un zâmbet afectuos.

Cât despre ea, era complet epuizată. Funeraliile tatălui său o lăsaseră fără vlagă. O copleșise o imensă tristețe și, pentru prima oară de la moartea lui Vincent, înțelesese ce vid urma acestei despărțiri.

Tânăra văzu dintr-o dată tot ceea ce nu remarcase până în prezent: tapetul decolorat de lumină, aspectul tern și prăfuit al mobilierului, covoarele uzate. Acest salon superb își pierduse fastul... O stucatură superbă ornamenta plafonul, ferestrele ofereau o vedere splendidă la ocean și un șemineu gigantic, demn de un castel medieval, împodobea un perete. Dar timpul lucrase: să pui în bună stare casa lui Vincent nu va fi lucru ușor!

Era încă prea devreme să se gândească la aceste lucruri. În acea seară, o migrenă cumplită și o oboseală imensă o conduseră devreme pe tânără până la camera ei.

– Urc să mă culc, declară ea întorcându-se spre Melly.

Aceasta își încreți sprâncenele, îngrijorată.

– Încearcă să dormi, draga mea.

– Dacă există cea mai mică problemă, ne vom ocupa noi, îi spuse Thad cu o voce liniștitoare.

Lorelei le adresă un surâs plin de recunoștință și se retrase. O scară largă de marmură ducea la etaj. Lorelei contemplă cu un aer visător balustrada de acaju pe care se distra să alunece când era mică, provocând groaza servitorilor care o surprindeau.

Copilăria ei era așa departe... Servitorii părăsiseră de mult locuința mare și balustrada avea mare nevoie de a fi reparată. Clătinându-se, Lorelei împinse ușa camerei, își scoase îmbrăcămintea, se aruncă pe patul cu baldachin și adormi imediat.

*

* *

În hol, se auzi soneria ușii de la intrare. Thad, ocupat să-și toarne un pahar cu coniac, se întrerupse brusc. Dar Melly, iute ca un fulger, se repezi să deschidă.

Un bărbat înalt, brun și deosebit de seducător, stătea în prag. Regăsindu-și brusc atitudinea mândră de care se servise de-a lungul întregii cariere, Melly își înălță capul și-l privi pe necunoscut cu un aer de superioritate.

– Domnul?

– Vreau s-o văd pe domnișoara McGee, răspunse Lucas, deloc impresionat de această primire rece.

Această bătrână doamnă, în rochia ei frumoasă de mătase mov îi aminti vag de mătușa lui, Lucia. Nici o clipă nu se îndoi că era în fața unei celebre actrițe a anilor treizeci. Numele de Melinda Taylor îi era necunoscut.

Totuși, fusese vedeta cea mai la modă din Hollywoodul de odinioară. Anii trecuseră... și Lucas

n-avea chef s-o cunoască pe această doamnă cu părul argintiu. Tot ceea ce dorea era s-o întâlnească pe fiica lui McGee pentru a regla o afacere care-i stătea pe suflet.

Melly tocmai petrecuse câteva zile în compania prietenilor ei de altădată, înconjurată de atenții, complimentată, ca în vremea splendoarei ei. Această bruscă revenire la realitate nu putea decât s-o contrarieze. Așa că-l antipatiză imediat pe acest tânăr arogant, care era clar că n-o recunoscuse. Ce tineret! se gândi ea cu amărăciune. Generația de azi nu respectă nimic...

Bătrâna doamnă se simți brusc doborâtă de oboseală și de supărare. O ființă scumpă tocmai dispăruse și să-l regăsească pe Thad după atâta timp, o răvășea... Ce mai, Melly era conștientă că nu era în forma cea mai bună în această seară.

Și când Melly nu era în formă, se refugia într-unul din rolurile ei prefeate. În consecință, primul care-i veni în minte fu cel al țarinei Alexandra, în care triumfase pe Brodway în timpul iernii din 1931.

Cu capul încă plin de aplauzele care-i salutaseră intrarea în scenă, aținti asupra lui Lucas o privire veninoasă.

– Domnișoara McGee nu este acasă, spuse ea cu o indiferență studiată.

Lucas Messina o privi cu stupefacție. Niciodată nu mai fusese tratat cu asemenea dispreț.

– A... a ieșit? se bâlbâi el după o pauză.

– Vă spun că nu este acasă! repetă Melly făcând gestul de a închide ușa.

Lucas puse mâna pe clanță, neluând în seamă aerul glacial al interlocutoarei sale.

– În acest caz, aș dori să-i las un mesaj.

– De condoleanțe, presupun? replică țarina Alexandra, mai demnă și mai distantă ca niciodată.

Lucas își înăbuși un oftat de exasperare. Lorelei părăsise această casă în urmă cu patru ani și nu mai pusese piciorul acolo nici când tatăl său se îmbolnăvise grav. Nu era un secret pentru nimeni. Atunci, de ce acest cerber juca această comedie ridicolă de doliu și durere? Brusc, Lucas avu impresia că este un pretendent mizerabil, poftit afară de guvernanta prințesei... Prințesa McGee! Acest gând îl înfurie și făcu brusc stânga-mprejur, coborând repede scările peronului.

Totuși, avusese timp să remarce holul de la intrare. Parchetul era deteriorat, zugrăveala scorojită. Nici grădina nu se prezenta prea bine, se gândi el aruncând o privire.

– Ce să-i spun domnișoarei McGee? întrebă Melinda, cuprinsă brusc de remușcări.

– N-are importanță! replică Lucas peste umăr. Voi reveni.

Când calea va fi liberă! își promise în sinea lui. Starea de decădere în care se afla casa îl intriga.

Vincent McGee cunoscuse insuccesul? Ar fi vrut să știe adevărul! Nu se punea problema să revină înainte de a ști exact despre ce era vorba.

*
* *

Gânditoare, Melly închise ușa grea de stejar. Dacă Lorelei ar fi așteptat vizita unui prieten, ar fi prevenit-o. Acest tânăr, precis nu se număra printre cunoștințele ei.

Ceea ce era păcat! se gândi ea revăzând ochii cenușii și statura impresionantă a vizitatorului. Dacă ar fi avut douăzeci de ani... nu, să spunem... mai puțin de patruzeci de ani, nu s-ar fi arătat atât de distantă. La acea vreme...

Cu un oftat melancolic, Melly se întoarse în salon.

– Totul este în regulă? întrebă Thad întinzându-i un pahar cu coniac.

Bătrâna doamnă îl luă distrată și zâmbi. Privirea ei albastră se cufundă în cea a bărbatului pe care-l iubise atâta, dar cu care nu se căsătorise niciodată. Un val de nostalgie îi trecu prin inimă.

– Foarte bine, dragul meu. Totul este în regulă.

Era departe de a bănui cât de mult se înșela...

Capitolul 2

Melly și Thad părăsiră San Cristobal a doua zi. Lorelei se consolă de plecarea lor gândindu-se la sarcina importantă care o aștepta.

Ce să faci cu casa McGee? Nu se punea problema vinderii. Aici își petrecuse copilăria și gândul de a se despărți de acest imobil îi sfâșia inima. Totuși, dacă se continua cu neglijarea, casa care era bucuria și mândria lui McGee, nu va fi în curând decât o ruină.

Ce să facă? Să cheme un zidar, un instalator, un zugrav, un electrician și un grădinar? Imposibil. Veniturile lui Lorelei – ce-i reveneau ca ilustratoare de cărți pentru copii – nu-i permiteau să angajeze astfel de cheltuieli.

Cel mai simplu ar fi fost să găsească pe cineva care se pricepea la toate și ar fi acceptat să lucreze pentru un salariu rezonabil. O perlă rară, într-un cuvânt.

Ziarul local apărea în fiecare zi de luni. Lorelei ridică telefonul, se înarmă cu răbdare și publică un anunț pentru a doua zi.

Caut meseriaș înzestrat, în stare să aducă în bună stare o casă veche, stil. Adresați-vă: McGee, 34, Pacific Cliffs Road.

California atrăgea originali de tot soiul. Unul dintre ei poate se va gândi la ocazia de a câștiga ceva bani, se gândi Lorelei, plină de speranță.

Și într-adevăr, chiar a doua zi dimineață, foarte devreme, cineva sună. Lorelei se trezi în fața unui bărbat înalt, brun, foarte seducător, care purta blugi și o cămașă în carouri.

– Bună ziua! salută acesta cu un zâmbet larg. Am venit pentru anunț.

Vreme de o clipă, Lorelei îl privi fără să înțeleagă. Necunoscutul avea trăsături frumoase și regulate, părul negru și ochi cenușii care păreau s-o străpungă. Gândurile cele mai nebune îi trecură prin cap. Precis se înșelase asupra adresei... Să nu fi confundat coloana de anunțuri matrimoniale cu cea a serviciilor... Dar dintr-o dată, privirea lui Lorelei fu atrasă de metrul de zidar agățat la brâul omului. Nu era nici o greșeală, venise pentru anunțul ei!

– Intră! îl pofti ea, încântată că obținuse un răspuns care-i depășea speranțele! Sunt Lorelei McGee.

O să-i pună întrebări, o să se mire; cu câțiva ani în urmă, simpla menționare a numelui de McGee ar fi fost suficientă să provoace emoție. Dar bărbatul dădu din cap cu indiferență.

– Lucas Messina, spuse el întinzând mâna.

Imaginația îi juca feste, se întrebă tânăra, sau într-adevăr el făcuse o pauză, așteptând să vadă reacția ei? Messina... Lorelei nu-l cunoștea. Nici o amintire. Politicoasă, strânse mâna întinsă și-i răspunse la zâmbet.

O trecu un ușor fior când degetele suple și calde le strânseră pe ale ei. Mișcată, se strădui să nu dea atenție.

Lucas eliberă mâna și continuă s-o examineze în tăcere. De aproape, era și mai frumoasă decât în fotografiile din reviste. Părul castaniu, strâns într-un coc lejer, scotea în evidență trăsăturile pure. Nici un pic de fard pe această față diafană. Totuși, obrajii lui Lorelei McGee erau de un roz catifelat și delicat, ochii de un albastru profund, subliniat de genele dese și negre. Bluza de bumbac și pantalonul pe care-l purta îi puneau în evidență finețea taliei și perfecțiunea siluetei.

În ciuda marii ei frumuseți, se comporta cu simplitate și Lucas nu observă nici urmă de orgoliu sau vanitate. Fu aproape dezamăgit... Ar fi preferat ca această tânără să aibă aerul arogant al tatălui ei, care i-ar fi provocat aceeași dorință de răzbunare.

Cu un zâmbet primitor, Lorelei deschise ușa și-l lăsă pe vizitator să intre.

– Am putea începe prin a face turul casei? sugeră ea cu o voce blândă și amabilă.

– De acord, răspunse Lucas.

Ea se îndepărtă cu un mers unduios și el o urmă fascinat. Grația tinerei, înfățișarea ei fragilă, treziră brusc în el o dorință irezistibilă de protecție și încă alte sentimente, mai răscolitoare, pe care încercă în van să le alunge.

Dintr-o privire, Lucas se asigură că cerberul în mătase mov, de care se împiedicase cu câteva zile mai devreme, părăsise locurile. Din câte se părea, Lorelei locuia singură în casa cea mare de pe faleză.

– Construcția datează din anii cincizeci, îl informă tânăra. A fost realiată după planurile unui palat venețian. Olanele roșii au fost aduse special dintr-o localitate din Italia. În interior s-a folosit marmură de Carrara pentru dușumele și scară. Tatăl meu acorda mare importanță detaliilor... Fiecare dală, fiecare olan trebuia să fie perfecte. Din nefericire, totul s-a degradat.

– Văd, replică Lucas trecându-și o mână peste zidul salonului. Este igrasie.

Lorelei se îndreptă spre sufragerie și arătă spre parchet.

– Trebuie schimbate șipcile, reparate scurgerile de apă, refăcută zugrăveala. Nu pot oferi decât un salariu modest, dar...

Tânăra își dădu seama că Lucas n-o asculta. La celălalt capăt al camerei, examina cu un aer stupefiat vatra impozantului șemineu medieval.

– Este... este un sicriu? bâigui el.

– Ce anume? Ah, asta! Da, da, este un sicriu. Liniștește-te, n-a fost folosit niciodată. Mă rog, vreau să spun... Nu este decât un accesoriu de care tatăl meu s-a servit în *Casa Diavolului.* Ai văzut filmul acela?

Lucas clătină din cap, nefiind în stare să-și dezlipească privirea de sicriul enorm așezat pe un stativ și acoperit cu o catifea roșie. Capacul era deschis, scoțând la iveală un interior de saten alb, îngălbenit de timp. Nu era chiar genul de mobilier la care te așteptai într-un salon, dar Lorelei nu părea să se sinchisească.

– Am făzut filmul, murmură Lucas, încă sub efectul surprizei. Aveam doisprezece ani și am crezut că mor de frică. N-am dormit o săptămână.

– Regia a fost extraordinară, nu-i așa? exclamă ea cu entuziasm. Tatăl meu adora să păstreze amintiri de la fiecare dintre operele sale și casa aceasta a devenit un soi de mic muzeu. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să pun un pic de ordine în toate acestea. Pe moment, cel mai urgent este repararea casei.

Lucas aprobă. Vechiul imobil ar fi nevandabil dacă nu s-ar face câteva reparații. Totuși, îl intriga un lucru... De ce Lorelei nu dispunea de mai mulți bani?

– Pot să iau lucrarea, anunță el întorcându-se în hol. Va dura. Ați câștiga timp dacă v-ați adresa unei firme.

– Ar fi prea scump pentru mine. Dacă accepți slujba, sunt gata să te ajut.

Lucas o fixă cu o privire uimită, dar se abținu de la orice fel de comentariu. Frumoasa prințesă McGee și-ar murdări mâinile să-l ajute? Ce glumă bună!

– Voi începe mâine. Trebuie reparată țevăria cât mai repede.

– Bine. În privința salariului...

Lucas îi ceru o sumă derizorie și tânăra scoase un oftat de ușurare.

– Nu ești prea pretențios, se miră ea. Ești sigur...

– Sigur.

Lorelei nu insistă și mulțumi stelei norocoase care i-l scosese în cale pe acest om.

– Pe mâine! spuse ea privindu-l cum se îndepărtează pe aleea cu rododendroni.

Ce om ciudat! gândi ea. În ciuda rezervei sale, din el se degaja o astfel de impresie de forță încât nu puteai să nu ai încredere în el.

Lorelei își încreți sprâncenele, iritată. Viața nu fusese blândă cu ea. De foarte tânără învățase să-și stăpânească emoțiile. Lucas Messina era un străin, nu

știa nimic despre el. Să lase un necunoscut să distrugă barierele pe care și le ridicase pentru a se apăra de lume?

Cu un oftat de lehamite, intră în casă și se îndreptă către biroul tatălui ei. Mobilele și cărțile erau acoperite de un strat gros de praf. Fără îndoială, Vincent nu mai folosise această încăpere de luni întregi. Tânăra privi îndelung cutiile pe care le adusese din pivniță. Acolo se aflau toate dosarele tatălui ei și avea intenția să examineze conturile. Ideea de a cotrobăi prin lucrurile lui Vincent îi displăcea enorm. Totuși, trebuia să se lămurească asupra situației financiare!

Așezată cu picioarele cruciș pe podea, deschise prima cutie și se puse pe treabă.

*

* *

În același moment, Lucas se așeza la volanul mașinii sale, garată prudent la o bună distanță de casa McGee. Cu un gest rapid, se debarasă de centura de piele la care era agățat metrul de zidar.

Pe buze îi apăru un zâmbet ironic. Nu era o deghizare prea reușită, dar Lorelei McGee se lăsase păcălită. Ce idee grozavă avusese să răspundă la anunțul ei!

Îl descoperise chiar în acea dimineață, când își lua micul dejun. De la înmormântarea lui Vincent McGee, căuta o ocazie să intre în contact cu fiica sa. Și-i oferise ea ocazia!

Totuși, îl tulbura un lucru. Până în prezent, crezuse că cei din familia McGee erau încrezuți și răutăcioși. Primirea de care avusese parte la prima sa vizită îi confirmase impresia. Dar de când o văzuse pe Lorelei, nu știa ce să mai creadă.

Această tânără locuia acolo singură, fără bani pentru a-și repara casa; fusese încântată când îi propusese s-o ajute. Ce devenise oare faimoasa prințesă McGee, tânăra bogată și răsfățată pe care fotografii o urmăreau peste tot?

La șaptesprezece ani, Lorelei era pe coperta revistei *Vogue* și ziariștii pretindeau că era cea mai drăguță femeie din lume. Trei ani mai târziu, întreținea cronicile ziarelor de scandal, afișându-se cu un actor la modă în Hollywood. Apoi, ca prin farmec, tânăra dispăruse. De la o zi la alta, nu se mai auzise niciodată vorbindu-se despre ea.

Dar el, Lucas, tocmai o regăsea și ea habar n-avea de intențiile lui. Bineînțeles, ceea ce voia mai mult ca orice, era casa. Aștepta de atâta timp momentul... Totuși, fusese impresionat de grația luminoasă a acestei tinere femei, atât de diferită de ceea ce-și

imaginase; simțise cum îi slăbește forța răzbunării care-l împinsese să răspundă la anunț... Un alt sentiment, nedefinit, îi răscolea certitudinile. Contemplând valurile care se spărgeau la baza falezei abrupte, se întrebă dacă n-o dorea mai mult pe Lorelei McGee decât casa.

Măcar pentru a descifra misterul care o înconjura pe prințesa cu picioarele goale.

*
* *

– O să iau câteva zile de vacanță, anunță Lucas pe un ton degajat.

Cele două persoane cărora li se adresase îl priviră șocate.

Sal se neliniști subit. Vacanță? Lucas era oare bolnav?

– Ce se întâmplă? întrebă el, hotărât să afle adevărul.

La urma urmei, Lucas era vărul lui. Dacă acesta avea necazuri, trebuia să știe.

– Totul este în regulă, răspunse Lucas.

Așezat confortabil în fotoliul său de piele, cu picioarele pe birou, Messina admira oceanul prin fereastra imensă.

Lisa îl observa intrigată. Lucas părea perfect calm și sigur de el. Era evident că nu era bolnav. Atunci... de ce naiba voia să-și ia dintr-o dată vacanță?

– Indiferent ce se întâmplă, poți conta pe noi, bâigui ea cu inima strânsă. Vom face tot ce ne stă în puteri să te ajutăm.

Lucas îi aruncă o privire amuzată.

– Hei, vorbesc doar de câteva zile de vacanță și voi vă speriați! Liniștiți-vă, sunt sănătos tun și Societatea Messina nu este în pragul falimentului!

Îndreptându-se, el bătu cu vârful degetelor biroul. Cu siguranță că le ascundea ceva! se gândi Lisa cercetându-l cu coada ochiului.

– Este cel mai bun moment al anului pentru a pleca, reluă el. Am închis mai multe dosare importante și cele două proiecte în curs merg foarte bine. De altfel, și Sal se gândește la o scurtă călătorie.

Vărul lui clătină din cap cu un aer gânditor.

– Aveam intenția, dar poate îmi voi anula planurile, fiindcă tu...

– Nici vorbă! exclamă Lucas. Dacă renunți la vacanță din cauza mea, Maria nu mă va ierta niciodată! Nu schimba nimic. Am nevoie pur și simplu să mă distrez.

– Mult timp? întrebă Lisa neliniștită. Te pot contacta în caz de urgență?

– Nu-ți face griji. Voi rămâne la San Cristobal și voi putea fi la birou în cinci minute dacă va trebui.

Sal și Lisa schimbară priviri stupefiate.

– Cum? se minună Sal. Îți iei vacanță pentru prima dată în viața ta și nici măcar nu părăsești orașul? Hai, Lucas...

– Pleacă în voiaj cu Maria și încetează să-ți pui întrebări. Cât despre tine, Lisa, continuă să-ți faci treaba obișnuită. O să-ți telefonez în fiecare zi ca să aflu dacă totul merge bine.

Colaboratorii lui Lucas nu îndrăzniră să mai protesteze și se retraseră, mai intrigați ca niciodată. După plecarea lor, el își puse dosarele în ordine și rezolvă câteva probleme urgente.

Cât timp va lipsi? Pe moment, nu știa nimic. Era vorba să viziteze casa McGee din pivniță până în pod și să facă o ofertă de cumpărare lui Lorelei. Tânăra va fi furioasă, fără îndoială, să descopere ce avea în cap când îi propusese serviciile sale. Cu atât mai rău pentru ea! Afacerile sunt afaceri.

Ar fi făcut orice ca să dobândească această casă. Dar ceea ce vărul lui nu știa... și ceea ce n-ar fi mărturisit nimănui, era că fusese cucerit de farmecul lui Lorelei McGee, la fel ca de casa ei.

Lucas oftă adânc. De ce să viseze? Până atunci nu lăsase sentimentele să intervină în afaceri. Va rămâne

fidel acestui principiu. Mai ales că nu putea uita comportamentul nedemn al lui Vincent McGee. Cum putuse lăsa acest om să se degradeze reședința superbă pe care tatăl, unchiul și bunicul lui Lucas o construiseră cu sudoarea frunților și chiar cu lacrimi și sânge... Ce insultă pentru memoria unei familii care sacrificase atâta pentru a îndeplini această muncă.

Vincent nu mai făcea parte din această lume, dar fiica lui va plăti pentru el! În amintirea alor săi, Lucas va cumpăra casa și o va reface. Și Lorelei nu se va îmbogăți nici măcar cu un cent din această operație!

*
* *

Jumătate de oră mai târziu, după ce-i mai liniști încă o dată pe Sal și Lisa, Lucas părăsi biroul. Îmbrăcat în blugi și o cămașă veche, împrumută o camionetă a Societății și încărcă în ea diverse scule care i-ar fi fost necesare.

A doua zi, puțin înainte de ora zece, parcă în împrejurimile casei McGee și sună la ușa de la intrare. Nici un zgomot. Totuși, Lorelei trebuia să-l aștepte! Casa rămânea tăcută. Lucas, mirat, se hotărî să facă turul domeniului.

Ușa de serviciu era deschisă. Pătrunse în bucătărie cu un pas ezitant.

– Domnișoară McGee? strigă el.

Deodată, auzi un sunet înăbușit. Venea din altă cameră. Ghidându-se după zgomot, cercetă culoarul. La dreapta, văzu o pivniță imensă în fundul căreia era plasat un frigider enorm.

Lucas își adună amintirile. Tatăl lui îi vorbise despre faimosul frigider – un model utilizat în hoteluri – pe care Vicnent McGee îl instalase. O excentricitate de miliardar! S-ar fi putut conserva alimente pentru zece ani acolo. Ușa de la pivniță era închisă ermetic cu o încuietoare de fier zdravănă. Înăuntru, cineva striga și bătea cu pumnii în ușă.

Cu un gest rapid, Lucas deschise ușa și Lorelei îi căzu în brațe. Cu părul răvășit, lividă, era încântată să-l vadă!

– Slavă Domnului că ești aici! gâfâi ea. Știam că trebuie să vii, dar... mi-a fost atât de frică!

– Ce s-a întâmplat? întrebă Lucas strângând-o în brațe cu un gest protector.

Privirea îi căzu pe ușa întredeschisă și simți că sângele îi îngheață în vine de groază. Cât timp stătuse Lorelei închisă în această cameră întunecată? Dacă n-ar fi sosit, s-ar fi asfixiat...

– Căutam dosarele tatălui meu, îi explică tânăra. Știam că păstra numeroase hârtii în pivniță, în cutii

vechi. Am intrat fără grijă, dar ușa s-a închis după mine. N-aș fi putut ieși niciodată... dacă n-ai fi sosit...

Lorelei nu termină, fiindcă o împiedică teama.

– Totul este bine acum, murmură el, trăgând capul tinerei în scobitura umărului său.

Mișcat, încercă s-o calmeze și să liniștească tremurul nervos care o scutura încă. Lorelei părea atât de fragilă... Fața avea o paloare de ceară și-și privea salvatorul cu ochi de un albastru limpede în care se citea încă groaza de care fusese încercată.

Ar fi trebuit o inimă de piatră ca să nu te lași înduioșat de atâta grație, se gândi Lucas. Tulburat, simți trupul subțire și ferm abandonându-se și respiră cu plăcere parfumul dulce al părului castaniu împrăștiat pe umerii firavi ai lui Lorelei. Sânii rotunzi ai tinerei se presară de pieptul lui musculos și el crezu că o să leșine.

Și atunci, oricât l-ar fi costat, Lucas își veni în fire. Femeia pe care o ținea în brațe era fiica lui Vincent McGee. Cum putuse fi atât de nebun încât să uite? Lorelei McGee nu reprezenta pentru el decât mijlocul de a-și atinge scopul: să se răzbune.

– Sunt mulțumit că nu ți s-a întâmplat nimic grav, spuse el îndreptându-se și lăsând umerii tinerei.

Timp de o clipă, privirile lor se întâlniră. Lorelei se întoarse imediat. Obrajii i se înroșiră și-și mușcă

buzele, certându-se pentru această reacție prostească. Era normal să simtă recunoștință față de acest bărbat... dar o astfel de tulburare! Când o luase în brațe, îi plăcuse contactul acelor mușchi tari și proeminenți cu pielea ei și inima începuse să-i bată mai tare. Apoi mâinile puternice îi mângâiaseră umerii într-un gest alinător și...

– Mulțumesc, zise ea cu jumătate de voce. Mă întorc la etajul întâi, unde am început să dezlipesc tapetul.

Lucas o privi cum se îndepărtează.

Când ajunse la culoarul care ducea la camere, ea se opri și răsuflă adânc.

Inima i se zbătea în piept și era încă înfiorată. Frica intensă pe care o simțise era suficientă să explice totul? Lorelei zâmbi amar. Un pic de sinceritate! Sosirea lui Lucas Messina îi răvășea viața mai mult decât voia să recunoască.

Din fericire, casa era mare și va putea să evite să-l întâlnească prea des. Asta îi va da timp să-și vină în fire.

*

* *

Intră în camera ei. Încăperea nu se schimbase; copil fiind, Lorelei se simțise întotdeauna minunat de

bine. Ferestrele mari ofereau o vedere splendidă asupra grădinii și a mării. Vincent făcuse să vină din Franța patul cu baldachin demn de mica lui prințesă. O toaletă veche din lemn prețios orna un colț al camerei.

Vincent McGee pretinsese ca fiica lui unică să trăiască de la cea mai fragedă vârstă în lux și rafinament. După el, era cel mai bun mod de a forma gustul acestui copil. Conform dorinței tatălui său, Lorelei învățase să recunoască de la prima privire o mobilă de calitate sau o țesătură prețioasă. La această școală aspră, nu întâlnise decât rar copii de vârsta ei... Se simțea izolată, ruptă de lume și astăzi încă, acest sentiment de singurătate o cufunda într-o tristețe ciudată.

Sfârșită, aruncă o privire la mașina grea de vaporizat și-și frecă ceafa înainte de a lucra. La picioarele ei se îngrămădeau fâșii de hârtie. Modelul tapetului era încântător, dar în decursul anilor culorile se fanaseră și umiditatea formase pete. Până la urmă, Lorelei se resemnase să înlocuiască tapetul.

Când o bucată de perete fu curățată, ea se întinse satisfăcută. Merita o pauză și o masă. Firește, îl va invita pe Lucas să mănânce cu ea. Poate că se va risipi sentimentul ciudat care o copleșise în acea dimineață.

Convinsă de această hotărâre, părăsi camera și coborî impozanta scară de marmură. Dar când puse piciorul pe ultima treaptă, un zgomot răsunător o împietri. Ce se întâmplase? Într-o secundă își imagină ce era mai rău: ușa grea a pivniței căzuse peste Lucas, care se rănise grav și zăcea într-o baltă de sânge. Îngrozită, alergă în bucătărie... și se opri în fața spectacolului din fața ochilor.

Lungit la podea, Lucas încerca cu greu să se scoale. O scară imensă de zugrav căzuse lângă el. În față, aproape la înălțimea plafonului, ușa unui dulap era larg deschisă.

Lucas reuși până la urmă să se scoale și aruncă tinerei o privire posomorâtă.

– Ce ți s-a întâmplat? se interesă ea făcând un pas spre el.

– Mi-am pierdut echilibrul și am căzut de pe scară, bombăni el. Eu sunt de vină, ar fi trebuit să mă feresc. În fond, m-ai prevenit că această casă conține obiecte... bizare.

Lorelei urmări privirea lui Lucas care se opri asupra ușii dulapului.

– Oh, nu! gemu ea mâhnită. Am uitat complet de acele accesorii!

– Această ușă s-a deschis singură și m-am trezit în față cu un rând de capete tăiate.

– Tata le-a folosit la ultimul lui film, *Ghilotina.*

– Așa se explică totul! Spune-mi, adăugă el bănuitor, această casă are multe surprize de acest gen?

– După cum ți-am spus, tatăl meu a făcut un gen de muzeu. Să nu te miri deci de ce o să găsești.

Lorelei fu cât pe ce să-i recomande să nu se sperie, dar se abținu. Era limpede că de la înălțimea celor un metru și optzeci de centimetri ai lui, Lucas Messina n-ar fi apreciat acest sfat matern!

– O să încerc să mă gândesc la asta, mormăi Lucas îndreptând scara.

Țesătura cămășii i se întinse pe umerii musculoși și Lorelei nu se putea împiedica să admire relieful sculptural al spatelui lui Lucas.

– O să pregătesc ceva de mâncare, anunță ea întorcându-se. Mănânci cu mine?

Lucas ezită un moment, apoi ridică din umeri.

– Cu plăcere! Lasă-mă să închid dulapul mai întâi. Toate bazaconiile alea mi-ar tăia pofta de mâncare!

Lorelei izbucni în râs.

*

* *

– Putem mânca pe terasă, propuse Lorelei ieșind prin ușa de sticlă.

Terasa, inundată de soare, era măturată de o ușoară briză marină care-i flutura părul mătăsos. Amândoi se instalară în scaune din fier forjat, garnisite cu perne înflorate, în fața oceanului. Ceața acoperea încă orizontul.

– Ce peisaj grandios! exclamă Lucas.

– Da... te-ai crede la capătul lumii.

Tânăra îl privi pe tovarășul ei. Soarele îi lumina părul cu refleze aurii. Din toată persoana lui emana o asemenea eleganță încât Lorelei simți cum o cuprinde curiozitatea.

– Cum merge treaba? întrebă ea prezentându-i salata de roșii.

– Foarte bine. Am descoperit deja câteva scurgeri de apă pe care le voi putea repara fără probleme. Crăpăturile din pereți aduc umezeală, fațada n-a fost întreținută. Mă voi apuca mâine și cu un pic de noroc, voi termina în câteva zile.

– Așa repede? Credeam că va dura mai mult.

Lucas scutură din cap.

– Construcția este solidă și voi face rapid o evaluare a problemelor. Cercevelele, de exmplu. După-amiază voi examina olanele și șemineul. Acolo sus... mă pot aștepta la câteva grozăvenii?

Lorelei începu să râdă. De mult nu se mai simțise așa de în largul ei cu cineva. Timp de luni, preferase singurătatea. Ce plăcere să discuți liber cu un bărbat atât de seducător, se gândi ea, cuprinsă brusc de un sentiment de bună dispoziție.

– Nu cred că se află cine știe ce pe acoperiș. Dacă dorești, voi verifica.

– Nu, mulțumesc. Mă voi descurca singur. După șocul de azi dimineață, sunt pregătit să mă aștept la orice.

Lucas se întrerupse și o privi pe tânără, cu un aer visător.

– Spui că ți-ai petrecut copilăria în această atmosferă stranie! Toate aceste accesorii sinistre te lăsau indiferentă?

– Te obișnuiești cu totul, spuse Lorelei. Tata mi-a explicat întotdeauna că este vorba despre efecte speciale destinate cinematograului. Știam că nimic din toate acestea nu era adevărat.

– Nici unul dintre aceste obiecte nu te-a impresionat vreodată?

– Nu.

– De ce ți-e frică, atunci?

Lorelei își puse furculița pe masă și ridică ochii spre tovarășul ei.

– Ce vrei să spui?

– Ei bine, toată lumea se teme. Dacă sicriele și capetele tăiate nu te impresionează, atunci care sunt lucrurile care te înspăimântă?

Tânăra încremeni și-i aruncă lui Lucas o privire bănuitoare.

– Nu știu... Se pare că te pricepi bine la casele vechi, continuă ea după o ușoară pauză. Unde ai învățat asta?

Era evident că Lorelei prefera să schimbe subiectul și Lucas nu insistă.

– Am lucrat în construcții, răspunse el degajat. Știi cine a construit această casă?

– Nu prea. Nu eram născută. Mi s-a spus că tatăl meu a angajat o familie de meseriași italieni. Au muncit excepțional.

– Îți amintești numele lor?

Lucas vorbea pe un ton indiferent, dar Lorelei sesiză un pic de amărăciune în vocea lui.

– Nu, răspunse ea cu voce scăzută.

Lucas clătină din cap și continuă să mănânce vorbind tot felul de fleacuri.

*

* *

Doar mai târziu, când ajunsese în camera sa, Lorelei se gândi din nou la întrebarea lui Lucas. De ce se temea oare în viață?

Pe buze îi apăru un surâs amar. Cuvintele lui Tony îi reveniră în minte: să nu lași niciodată să ți se ghicească slăbiciunile. Lorelei învățase de multă vreme să pună acest principiu în practică. În acești ultimi ani, făcuse o singură excepție de la regulă, pentru tatăl ei. Dar în prezent, Vincent era mort.

Totuși, trebuia să recunoască faptul că astăzi Lucas Messina o tulburase în mod ciudat. Acest bărbat făcea să renască în ea sentimente pe care le crezuse alungate pentru totdeauna din inima sa. Încrederea, speranța... și chiar o atracție irezistibilă.

Acest gând o înspăimântă. Se crezuse perfect la adăpost, până acum. Și iată că își descoperea vulnerabilitatea până la punctul de a se simți vrăjită de farmecul lui Lucas Messina! Cum reușise un necunoscut să treacă peste zidul în spatele căruia se proteja de atâta vreme?

Ea... atât de tare, în singurătatea ei...

Lucase intrase în casa și în viața ei ca un meteor. Gânditoare, privi fâșiile de tapet care zăceau pe podeaua camerei ei de copil. Ar avea curajul să-l alunge pe acest bărbat deranjant? Nu, se gândi ea mușcându-și buzele.

Sau cel puțin... nu încă.

Capitolul 3

Soneria telefonului o trezi pe Lorelei. Încă adormită, ridică receptorul.

– Mmm... alo?

– Bună ziua, draga mea. Sunt Melly. Te-am trezit?

– Da, recunoscu Lorelei cu o voce somnoroasă.

De patru zile își petrecea timpul muncind alături de Lucas. Deși era hotărâtă să-și țină promisiunea de a-l ajuta cât putea, se străduia să mențină o oarecare distanță între ei. Impresia de forță degajată de el o atrăgea și o speria în același timp. La drept vorbind, rezistarea la această chemare cerea din partea tinerei mai mult efort și energie decât lucrările grele de restaurare...

În ajun, terminase de dezlipit ultima bucată de tapet din camera sa. Această sarcină o epuizase și încă își mai simțea membrele dureroase.

– Unde ești, Melly? se interesă ea ridicându-se și sprijinindu-se într-un cot.

Această simplă mișcare o făcu să se strâmbe de durere.

– La Acapulco. Thad și cu mine am hotărât să facem un mic voiaj, în amintirea tatălui tău. Am petrecut zile minunate aici, toți trei.

– Splendid, murmură Lorelei.

– Bineînțeles, în treizeci de ani totul s-a schimbat mult. Orașul s-a mărit. Sunt sigură că i-ar fi plăcut tatălui tău. Vincent adora să-i vadă pe oameni distrându-se și câștigând bani.

Lorelei era complet trează acum și ar fi vrut să facă o baie și să înghită niște cafea, dar Melly continua să flecărească veselă.

– Cum te simți, Lorelei?

– Foarte bine. De la plecarea ta am lucrat la casă.

– Perfect, draga mea. Dar nu te surmena! De fapt, am uitat să-ți spun că ai avut o vizită înainte de plecarea noastră.

Lorelei își încreți sprâncenele, intrigată.

– Despre cine vorbești, tanti Melly?

– Oh, un bărbat... minunat! Foarte frumos, foarte brun și foarte înalt. Ochi ca jarul... o privire un pic neliniștitoare. Știi despre cine este vorba?

Lorelei rămânea perplexă. Un singur bărbat, după cunoștința ei corespundea acestei descrieri. Dar de ce ar fi trecut Lucas înainte de apariția anunțului? Era cel puțin ciudat...

– Și-a lăsat numele?

– Nu. Dar... Trebuie să mărturisesc că n-am fost prea amabilă. Îmi pare rău, draga mea, eram cu toții atât de răvășiți, nu? Acel tânăr mi-a spus că va reveni.

– Vom vedea. Mulțumesc, tanti Melly. Ai o vacanță bună?

– Absolut! exclamă bătrână doamnă, ușurată că-și reparase uitarea și gafa. Thad a rămas în continuare același, să știi. Am dansat toată noaptea. A închiriat un iaht și plecăm pe mare câteva zile. Trebuie să te las, draga mea. Voiam să mă asigur că ești bine.

Lorelei închise, visătoare.

Thad și Melly petrecând noaptea dansând... Scuturându-și buclele castanii, se ridică și se îndreptă spre baie. Să navighezi cu un iaht... la mai mult de optzeci de ani! Dispuneau de o energie și o bucurie de viață debordante! Poate că ar trebui să le urmeze exemplul și să se relaxeze puțin, se gândi ea cufundându-se în apa spumoasă a căzii.

*

* *

Câteva minute mai târziu, coborî în bucătărie, aprinse cafetiera electrică și puse o felie de pâine la prăjit. Ziua urma să fie grea și era bine să prindă forțe.

Când sosi Lucas, o găsi pe tânără instalată în fața unui mic dejun copios. Avea părul prins cu o panglică verde și privirea oceanul cu un aer visător.

– Bună ziua...

– Bună ziua, răspunse ea precipitat. Vrei o ceașcă de cafea?

– Cu plăcere.

Lucas descoperise că făcea o cafea tare, exact cum îi plăcea lui.

– O să pregătesc mortarul ca să acopăr crăpăturile zidurilor, în această dimineață, o informă el, așezându-se în fața ei. Apoi, mă voi uita la instalația electrică. De fapt... ai noroc – am găsit un lot de țigle exact ca ale casei, pentru a repara acoperișul.

– Formidabil! exclamă Lorelei, un pic mirată.

Era ceva nesperat, se gândi ea, pentru că superbele olane roșii fuseseră fabricate special pentru casa McGee. Se putea să fi rămas un lot pe undeva? Până acum, Lucas se arătase atât de meticulos în munca lui încât Lorelei nu puse cuvintele lui la îndoială. Cât de curios părea, acest străin ținea la fel de mult ca ea ca imobilul să fie restaurat impecabil.

– Ai mai venit pe aici înainte de a-mi citi anunțul? întrebă ea privindu-l drept în ochi.

Răspunsul lui Lucas era pregătit. Un „da" pronunțat fără urmă de zitare.

– Cu ce ocazie? reluă Lorelei.

– Această casă m-a intrigat întotdeauna. Este atât de... excepțională.

– Și ai revenit când mi-ai citit anunțul în ziar? continuă tânăra fără a-l scăpa din ochi.

Acest bărbat era ciudat, totuși nimeni înaintea lui n-o atrăsese atât de mult. Dintr-o dată, își închipui buzele fierbinți ale lui Lucas peste ale ei și se înfioră.

– Exact așa, murmură el.

Lorelei zâmbi, disimulându-și jena.

– Scuză-mă, spuse ea pentru a-și justifica întrebările. Am avut o copilărie și o adolescență foarte singuratice. Am învățat să mă feresc de toată lumea. Recunoaște că este o întâmplare ciudată...

– Ai propus o treabă și se întâmplă să mă intereseze. Unde-i misterul?

– Ai dreptate, nu-i nici un mister, răspunse Lorelei.

Simțindu-se stânjenit, Lucas înghiți o gură de cafea. Un sentiment neplăcut îl copleși la gândul că o înșela pe această tânără. Era mijlocul de a-i mărturisi acum interesul particular pe care-l avea față de această casă? Lorelei era prea vulnerabilă. Reacția sa putea risca să fie... un pic prea violentă.

– Mulțumesc pentru cafea, mormăi el. Voi începe să lucrez la exterior.

Lorelei ajunse în camera ei, pierdută în gânduri.

Deci, Lucas trecuse pur și simplu deoarece îl interesa... și atunci aflase de moartea lui Vincent. Singurul concurs de împrejurări. Și curios comportament – atât de puțini oameni se opresc și sună la ușa vecinului lor fiindcă le place casa acestuia. Se mai întrebă și de ce acceptase să muncească pe un salariu de mizerie.

Ce gen de om era Lucas? Un original? Sau... motivații secrete îl împingeau să acționeze...

Tânăra se simțea cam derutată. De la moartea lui Tony, Lorelei se închisese în sine, evitând orice contact cu lumea exterioară. Această atitudine îl neliniștise mult pe Vincent, făcând tot ce-i era posibil să-și înțeleagă fiica și s-o îmbărbăteze.

Dar acum, era singură pentru a-și depăși temerile. Cine era acest om care muncea pentru ea? Putea avea încredere în el?

Pentru a alunga aceste gânduri, se puse pe treabă. Când era gata să dea prima pensulă, observă că o să-i lipsească vopseaua.

*

* *

Cocoțat pe scara lui, Lucas astupa o crăpătură de deasupra ușii de la intrare.

– Trebuie să mă duc în oraș, spuse Lorelei. Ai nevoie de ceva?

– Nu, mulțumesc. Am tot ce-mi trebuie.

– Mă întorc într-o oră.

Tânăra sări în vechiul jeep și o luă pe drumul ce se întidnea de-a lungul falezei. Oceanul clipocea sub soare și o briză umedă dădea acestei zile o dulceață particulară. Îmbătată, Lorelei zâmbi și acceleră. Nu remarcă mașina care, venind din sens invers, se îndrepta spre casa McGee.

*

* *

Câteva minute mai târziu, Lucas tresări auzind un scrâșnet de pneuri de pietriș. Din înaltul scării sale, se întoarse – un necunoscut de talie mijlocie, îmbrăcat țipător, a cărui expresie și zâmbet forțat îi displăcură imediat lui Lucas, ieși din vehicul.

– Salut! exclamă jovial vizitatorul. Sunt Jason Brandeis. Domnișoara McGee este aici?

– Nu cred, bombăni Lucas cercetând pantofii lăcuiți ai acestuia și cravata în culori mult prea vii. Cred că v-ați înșelat asupra adresei, adăugă el coborând alene.

Brandeis îl privi și zâmbetul i se stinse.

– Știu că domnișoara McGee locuiește aici. Ești unul dintre angajații ei?

– Da, într-un fel. Mă numesc Lucas Messina, rosti Lucas întinzând mâna.

Brandeis se dădu înapoi.

– Îmi pare rău, bătrâne. N-aș vrea să-mi murdăresc costumul meu nou, înțelegi?... Ai putea să-mi faci un mic serviciu? Trebuie să pun mâna pe această McGee! Știu că tatăl ei a murit săptămâna trecută și atunci presupun că este aici. Spune-mi, am ghicit bine?

Lucas îl fulgeră din privire și nu răspunse. De unde năvălise acest individ, ce căuta? Prin cap îi trecură mai multe posibilități. O cunoștință? Un portărel? Un agent comercial?

Timp de o clipă, Brandeis fu descumpănit de această tăcere. Dar brusc, fața i se lumină.

– Înțeleg! spuse el scoțându-și portofelul.

Scoase o bancnotă de douăzeci de dolari pe care o frecă vulgar între arătător și degetul mare.

– Hai, bătrâne. Povestește-mi totul.

Lucas privi bancnota și izbucni în râs.

– Pentru cine lucrezi? Pentru F.B.I. sau pentru un ziar de scandal?

Brandeis făcu pe indignatul.

– Lucrez pentru *Inchizitorul,* o revistă perfect respectabilă!

Lucas clătină din cap cu aerul unui om care știa despre ce este vorba. Revista *respectabilă* înșira pe câte cinci coloane viața particulară a personalităților la modă. Totuși, publicația bătea recordurile la vânzare.

– Domnișoara McGee este absentă, spuse el posomorât.

Brandeis își puse bancnota de douăzeci de dolari în buzunar și-i aruncă lui Lucas o privire incredulă.

– O cunoști?

– Puțin.

– Unde este?

Lucas se încăpățână să nu răspundă.

– Hai, bătrâne! rânji ziaristul. Un pic de bun-simț. Nu este vorba de o fetiță ieșită de la mânăstire, ci de prințesa McGee! Cea care poza pentru coperta revistei *Vogue* la șaptesprezece ani și împărtășea viața desfrânată a lui Tony Mancuso! Nu mai fă pe protectorul! În cazul acestei fete, este total deplasat!

Messina se mulțumi să zâmbească ironic. Doar cei care-l cunoșteau foarte bine – Sal, de exemplu – ar fi putut descifra scânteia periculoasă care-i apăruse în ochi.

– Deplasat? Chiar? articulă el rar.

– Crede-mă, Lorelei McGee nu este un îngeraș! Spune-mi, este sau nu?

– Ți-am răspuns deja, reluă Lucas fără a-și părăsi calmul zeflemitor. O să-ți spun și altceva.

Înainte ca Brandeis să înțeleagă ce se petrece, Messina îl luă de reverul hainei și-l ridică.

Nimic mai bun decât să petreci zile lungi pe un șantier, să cari grinzi și ciment, pentru a-ți dezvolta musculatura! se gândi el cu oarecare satisfacție.

Brandeis părea îngrozit. În meseria lui i se întâmplase des să se afle într-o postură proastă. Dar de această dată situația lui părea disperată. Ochii adversarului său sclipeau amenințător.

– Calm! strigă el cu o voce gâtuită. Dacă o iei așa, bine, plec!

Zâmbetul lui Lucas se lărgi.

– Văd că ești de înțeles. Încă un cuvânt, *bătrâne.* Știi ce te așteaptă dacă mai încerci să vii, da?

Brandeis încuviință viguros din cap și-și roti ochii îngroziți. Surâzător în continuare, Lucas îl lăsă jos.

– Hmm... înțeleg, se bâlbâi Brandeis, încercând să-și recapete un pic de demnitate. Domnișoara McGee a preferat să apeleze la dumneata în loc să-și ia un câine de pază, nu?

Lucas scoase un oftat disperat.

– Ții să mai discutăm puțin? mârâi el printre dinți, ca cerberul cu care fusese comparat.

– Nu, nu, deloc! exclamă Brandeis bătând în retragere. Dacă te răzgândești vreodată, dacă... te certi cu domnișoara McGee, de exemplu, iată cartea mea de vizită.

Lucas nu făcu nici un gest să ia cartonașul care i se întindea, așa că acesta îl puse pe pământ.

– Mă poți suna oricând. Ziariștii de la *Inchizitorul* nu dorm niciodată! Și... ăăă... vei fi răsplătit pentru deranj. Mai mult de douăzeci de dolari îți garan...

– N-ai înțeles încă bine, îl întrerupse Lucas făcând un pas spre el.

– Bine, bine, plec! Sunt foarte grăbit. Am întâlnire la Portland cu o femeie care pretinde că Elvis nu este mort și locuiește pe aceeași stradă cu ea, într-o gheretă de grădinar. Nu se știe niciodată!

Se cățără în mașina lui decapotabilă, porni motorul și se îndepărtă într-un nor de praf. Lucas îl urmări cu ochii pe nepoftit până dispăru la o cotitură și apoi își reluă lucrul. La picioarele scării, cartonașul lui Brandeis zăcea în iarbă.

Lucas îl ridică și-l puse mașinal în buzunarul de la cămașă. Îl va arunca mai târziu, se gândi el cu dezgust. Pe moment, avea nevoie să se gândească.

Ce-o să-i spună lui Lorelei când se va întoarce?

*

* *

Lucas ezitase îndelung. La sfârșitul zilei, când se pregătea să plece, se hotărî până la urmă să-i vorbească lui Lorelei. Tânăra se afla în spatele casei și-și curăța bidinelele. Își petrecuse după-amiaza zugrăvindu-și camera, în timp ce Lucas repara instalația electrică de la subsol.

Absorbită de ceea ce făcea, nu-l auzi apropiindu-se. Brusc, ridică fața spre el și acesta observă că mâinile și fața ei aveau urme de vopsea albastră.

– Pleci?

– Da. În absența dumitale a venit cineva. Un oarecare Brandeis care lucrează la *Inchizitor.* Voia să te vadă.

Lorelei își lăsă bidinelele și-și șterse automat mâinile pe blugi.

– De ce nu mi-ai spus imediat?

– Nu m-am gândit.

În realitate, Lucas întârziase intenționat momentul, știind că această veste o va contraria pe tânără. Era clar că nu se înșelase. Ea păli și mâinile începură să-i tremure.

– Ar fi trebuit să mă aștept, murmură ea.

– De ce?

– Pentru că nu este prima dată...

– Îl cunoști pe acest Brandeis?

– Nu, nu personal. Dar îi cunosc pe ziariști, știu cum lucrează. Când îi interesezi, nu te lasă deloc în

pace. Pentru ei nu ești o ființă umană, reprezinți mijlocul de a scrie un articol de senzație. Toate pretextele sunt bune pentru a smulge o informație. Acești oameni sunt în stare de orice pentru a-și atinge scopurile!

Lucas clătină din cap îngrijorat. Dacă ar fi știut că Lorelei va fi atât de tulburată, s-ar fi arătat și mai bun față de Brandeis!

– N-o să mai vină, o asigură el pe un ton morocănos.

Fața lui Lorelei se întunecă.

– O să revină. Nimic nu-l oprește.

– I-am ordonat să nu mai pună piciorul aici.

– Ce te face să crezi că o să te asculte?

– Păi... Când i-am dat acest sfat îl țineam de haină, atârnat în aer.

Ochii lui Lorelei se măriră și pe buze îi apăru un zâmbet de neîncredere.

– Glumești?

Lucas evită privirea insitentă a tinerei. Nu se simțea prea bine în rolul de cavaler protector.

– Tipul acela nu-mi plăcea, spuse el pentru a se justifica.

La drept vorbind, mai mult decât tonul arogant și intențiile necurate ale lui Brandeis, aluzia la Tony Mancuso îl enervase în mod special. Nimeni nu ignora

legătura lui Lorelei cu acel actor și fără să știe de ce, Lucas n-avea chef să audă vorbindu-se despre asta.

Ea îl privi cu coada ochiului.

– Nu te credeam atât se susceptibil, remarcă ea.

– În realitate, am un caracter frumos, să știi. Un înger!

– Mmm. Văd.

Lorelei păru absorbită în gânduri, apoi ridică brusc capul.

– Mor de foame! Vrei să mănânci cu mine?

Fața lui Lucas se lumină. N-o cunoștea pe Lorelei decât de patru zile, dar, în fiecare seară când pleca, simțea că-i pare rău.

– Bine. Pot mai întâi să fac un duș?

– Du-te. Te voi aștepta în bucătărie.

Cu inima ușoară, el se întoarse spre casă, în timp ce tânăra îl urmărea cu privirea, gânditoare.

*

* *

Când Lucas coborî, Lorelei pregătea masa. Nu mai avea vopsea pe obraji și purta o bluză ușoară de bumbac și un pantalon alb. Părul îi era lăsat pe umeri și razele soarelui care apunea îi dădeau reflexe arămii.

Lucas o privi în tăcere, apoi se apropie încet de ea.

– Să te ajut?

– Sunt gata. Ce-ai zice de o bere rece? Meriți din plin să te mai relaxezi.

Fără a se lăsa rugat, Lucas își luă de băut și se instală în fața mesei mari de bucătărie. După această zi istovitoare, n-avea nimic împotrivă să se odihnească.

–Am fost la subsol. Contoarul electric funcționează bine, dar dacă instalezi noi aparate menajere sau de climatizare, va trebui înlocuit.

– Nu sunt probleme la subsol? Nici surprize noi? întrebă ea, un pic maliționasă.

– Nu, de ce?

– Tata depozita mult material.

– Înțeleg... Am observat tot felul de cutii și cufere misterioase; m-am ferit să le verific conținutul!

– Ce o să mă fac cu tate acestea? oftă ea.

– De ce să nu organizezi o vânzare la licitație?

– Nu este o idee rea. Asta ar interesa pe mulți oameni și acești bani m-ar ajuta.

– Marele regizor de filme de groază nu ți-a lăsat nimic?

– Tata n-a știut niciodată să-și administreze banii, mărturisi Lorelei, ridicând ușor din umeri. Indiferent ce-ar fi, mă voi debarasa de aceste accesorii.

Lucas se felicita în sinea lui de aceeastă hotărâre: dacă ținea să dobândească această casă, n-avea ce face cu farsele, capcanele și cortegiul de vampiri peste care dădeai în fiecare cotlon.

– Nu ți-e frică să stai singură în această locuință mare?

– Frică? Ce idee! Mi-am petrecut întreaga copilărie aici, este casa mea și mă simt bine.

– Ah?... Este cam izolată, nu găsești?

– M-am obișnuit. Mă rog... mi-e dor de tatăl meu. Dar era primul care spunea că a trăit bine și că era prea în vârstă. Nu este ca...

Lorelei se întrerupse brusc.

– Ca... o încurajă Lucas fără a o scăpa din ochi.

Lorelei trase cratița de pe foc și gustă.

– Ca atunci când pierzi brutal o ființă tânără, răspunse ea fără să se întoarcă. Vrei să-mi dai castronul, te rog?

Lucas ascultă și ea puse castronul plin pe masă.

Se așeză să cineze; Lucas desfăcu o sticlă cu vin roșu.

– Mulțumesc că m-ai invitat! Nu sunt un bucătar prea bun și mâncarea de la fast-food mă dezgustă.

– Fast-food? Ce oroare! Tot ce se mănâncă acolo nu este bun pentru sănătate. Nu te-a pus nimeni din anturajul tău în gardă?

– *Anturajul meu?* Ce încerci să afli, domnișoară McGee? Dacă există vreo femeie în viața mea? se amuză Lucas, încântat s-o vadă că se îmbujorează.

– Păi, spuse ea încurcată, știu puține lucruri despre dumneata. Să vedem... locuiești la San Cristobal,

pentru că mi-ai remarcat casa și se pare că ești un meseriaș talentat. Oh... uitasem. Ți-ai făcut recent un dușman. Jason Brandeis. Presupun că nu este totul?

– Într-adevăr. Mi-am petrecut copilăria în zonă. Am plecat la optsprezece ani și, de doi ani, am hotărât să mă întorc și să trăiesc aici. Există o doamnă Messina, pentru a răspunde la întrebarea pe care nu îndrăznești să mi-o pui. De fapt, există mai multe: mama mea, cele trei cumnate ale mele și câteva verișoare. Sunt un meseriaș talentat, fiindcă am lucrat întotdeauna în construcții. Iată esențialul. Satisfăcută?

Nu, se gândi Lorelei, dar pe moment, era suficient. Fiindcă aflase ceea ce era cel mai important... Lucas Messina nu era căsătorit!

Se ambala mult prea repede, se gândi ea brusc, uluită de violența propriilor ei sentimente. Ce ciudat era să se simtă sedusă de un necunoscut când de ani de zile trăia singură și se mulțumea cu ea însăși... Lucas Messina îi plăcea, o atăgea irezistibil. Lângă el, pentru prima dată în viața ei, încerca o impresie de plenitudine.

Lorelei își privi îndelung farfuria.

– Ai o familie mare, murmură ea absentă.

– Foarte mare. Ești copil unic, nu-i așa?

– Da. Părinții mei s-au căsătorit târziu.

– Am auzit spunându-se că mama dumitale provenea dintr-o familie bogată din Boston.

Lorelei izbucni în râs. Cu câțiva ani în urmă, se auziseră tot felul de zvonuri.

– Mama mea n-a pus niciodată piciorul în Boston. Numele ei adevărat este Maybelle Lestand și este născută în Texas. La câteva luni după nașterea mea, a plecat fără să lase nici o adresă.

– Oh... îmi pare rău.

– Asta nu este grav. Am avut destul timp să mă obișnuiesc cu această situație. Și apoi... nu poți avea totul în viață.

– Probabil. Totuși cred că ți-a lipsit mama.

– Nu, fiindcă n-am cunoscut-o. Am suferit mai puțin de lipsa ei decât...

– De moartea acelei persoane tinere de care vorbeai adineauri.

Ochii tinerei se umbriră de tristețe.

Lucas puse jos furculița, fără a mai fi în stare să înghită ceva. Cu stomacul strâns, observă îndelung fața însoțitoarei sale. De ce se interesa atât de ea? Până în prezent, viața îl satisfăcuse. Sigur, muncise dur, dar își atinsese toate obiectivele. De ce se lăsa antrenat într-o relație care nu putea fi altfel decât complicată?

Pentru că Lorelei era irezistibilă! își mărturisi el ridicându-se brusc.

Fu ca o revelație.

Cu un pas hotărât înconjură masa, se opri în fața tinerei și-și cufundă privirea în ochii limpezi. Cu o blândețe infinită, se aplecă și-i cuprinse cu mâinile fața diafană. Lorelei nu-i opuse nici o rezistență. Se mulțumea să-l observe în tăcere.

– Lorelei... murmură el.

Ea se simți copleșită de emoție. Un fior o pătrunse când buzele dulci și călduțe ale lui Lucas le acoperiră pe ale ei. Lucas își întări strângerea, gura îi deveni mai insistentă și tânăra închise ochii în timp ce dorința îi străbătea trupul ca un fulger.

Mult mai târziu, Lucas o privi pe Lorelei. Aceasta îl contempla aiurită. Tremurând de dorință, Lucas se îndepărtă și inspiră profund, recăpătându-și cu greu siguranța obișnuită. În speranța de a risipi tulburarea care-i paraliza, pronunță atunci primele cuvinte care-i trecură prin cap.

– Sper că nu mai ești îndrăgostită de Tony Mancuso?

Capitolul 4

– Ți-ai ratat vocația, domnule Messina. Ar fi trebuit să fii diplomat.

Lorelei se lăsă să cadă pe un scaun și-și întoarse privirea. Lucas oftă din greu și se așeză în fața ei.

– Îmi pare rău... Remarca mea este nepotrivită. Dar toată lumea știe că trăiai cu el. Erai foarte tânără la acea vreme, trebuie să fi suferit mult când a murit.

– Tony nu este mort, spuse Lorelei cu o voce surdă.

Luându-și paharul înghiți o gură de vin.

– Tony Mancuso trăiește în continuare, în amintirea admiratorilor săi...

– Iată o frază pe care Brandeis ar fi putut s-o folosească în articolul lui.

– Ziariștii i-au făcut mult rău lui Tony. Era un om sincer care-și datora reușita talentului și perseverenței.

– Un fel de sfânt? Ce vârstă aveai când l-ai cunoscut?

– Șaisprezece ani.

Lucas se întunecă la față și clătină din cap.

– Și el?

– Douăzeci și opt.

– Minunat! Un bărbat de douăzeci și opt de ani cu o puștoaică de șaisprezece ani. Tocmai vârsta legală pentru a evita necazuri cu justiția.

– N-ai înțeles nimic! ripsotă Lorelei cu un râs nervos.

– Ba cred că da! Nu-i prea greu de înțeles.

Lucas aruncă tinerei o privire posomorâtă. Ideea că fusese sedusă de Tony Mancuso când nu era decât o adolescentă îl înfuriase la culme.

– Tony era prietenul meu, murmură ea.

– Știu.

– Nu, n-ai de unde să știi. Am avut mult noroc să-l întâlnesc.

Ochii lui Lucas se îngustară periculos. Chiar putea să fie atât de naivă?

– Nu erai decât o fetiță și el a profitat ca să te zăpăcească! De ce n-a intervenit tatăl dumitale? Ce aștepta?

– La vârsta mea de cincisprezece ani, tata a avut un atac. Timp de câteva luni a fost grav bolnav și nu s-a putut ocupa de mine. Am trecut atunci printr-o perioadă dificilă. Tony m-a ajutat să nu mă prăbușesc.

– Un adevărat erou acel Tony! exclamă Lucas care-și stăpânea cu greu exasperarea în fața admirației pe care Lorelei încă i-o purta lui Mancuso. Vedetă de cinema și protector al fetițelor rătăcite... Ce păcat că această inimă nobilă s-a aruncat din înaltul falezei!

Lorelei înțepeni, trăsăturile i se înăspriră.

– Și dacă te înșeli? Nu l-ai cunoscut pe Tony și nu știi nimic despre mine. Ești ca ceilalți... pândești zvonuri sordide.

Lucas strânse din pumni. Mancuso era mort de ani de zile, dar Lorelei se gândea în continuare la el, era evident. Ce-i putea spune? Cum s-o convingă că...

Dintr-o dată, avu impresia că revine cu picioarele pe pământ. El era aici doar ca să pună mâna pe casa McGee. Nimic altceva. Viața privată a lui Lorelei nu-l interesa!

– Încearcă să privești lucrurile în față, domnișoară, spuse el pe un ton sec. Mancuso a profitat de tinerețea și inocența dumitale. Nimic nu justifică respectul pe care i-l porți.

Lorelei deveni albă ca varul și el își regretă imediat cuvintele jignitoare. Totuși, nu mai putea da înapoi. Se simțea cuprins de o astfel de furie încât i se părea imposibil să-și controleze reacțiile. Această femeie reușise, fără să vrea, să-i distrugă calmul pe care-l afișa în toate împrejurările!

Ea își puse furculița pe masă și-l privi cu răceală.

– Ai tot atât de multă sensibilitate cât o piatră, domnule Messina. Te rog să mă scuzi, nu-mi mai este foame.

Tânăra veselă și bucuroasă care-i pregătise cina în seara aceasta dispăruse. În locul ei, o descoperi pe faimoasa prințesă McGee, așa cum și-o imaginase ani întregi, măsurându-l cu un aer veninos. Își aruncă șervetul pe masă și se ridică.

– Ei bine, plec. Bună seara.

Ușa se trânti în urma lui.

*

* *

Lorelei rămase mult timp nemișcată. Până la urmă găsi puterea să se ridice. Și atunci își dădu seama de liniștea tristă și profundă care domnea în casă.

O idioată... se comportase ca o idioată! Moartea tatălui său și diversele tracasări din ultimele zile îi distruseseră nervii. Niciodată, în mod normal, Lucas Messina n-ar fi făcut-o să-și piardă sângele rece.

În fond, de ce să-i poarte pică deoarece crezuse în zvonurile care circulaseră despre ea și Tony? Toată lumea credea... Dar și-ar fi dorit atât de mult ca Lucas să fie diferit, unic.

Luându-și inima în dinți, debarasă masa, spălă vasele și mătură pe jos. Apoi, nemaiavând ce face, se

îndreptă către salon. Imensa încăpere de proporții maiestuoase i se păru glacială. Unde să se refugieze? În camera ei, zugrăveala încă nu se uscase.

Cu inima strânsă, Lorelei își puse un pulover și ieși. Era deja noapte, luna plină lumina cu raze argintii peluza și șirurile de plopi. Tânăra înconjură casa și se îndreptă spre terasa care domina oceanul. Altădată, petrecea acolo zile întregi, citind sau lenevind într-un șezlong.

Se așeză cu fața la mare. O adiere de aer călduț îi mângâie fața și ea respiră cu nesaț parfumul de pin amestecat cu mirosurile oceanului.

Închizând ochii, își dădu capul pe spate, în speranța ca acest loc magic să-i aducă încă o dată alinarea.

Degeaba... Lucas. Lucas, care-i distrusese singurătatea în care-și căuta protecția, Lucas îi răvășea viața!

Asta era oare atracția irezistibilă pe care un bărbat o exercita asupra unei femei? Avea forța de neînlăturat despre care se vorbea atâta! Cum să reziste la o astfel de chemare, se gândi ea cu un zâmbet palid.

Dar ea, Lorelei McGee, nu era ca ceilalți. În câteva clipe, va depăși această nouă încercare. Era suficient să nu-și lase imaginația să vagabondeze, să-și înfrâneze visurile și iluziile... de exemplu, gândindu-se la treaba care o aștepta a doua zi. În curând, va uita de existența lui Lucas Messina.

*
* *

Lucas se urcă în mașină, porni motorul și acceleră. Ajuns la cincizeci de metri de poartă, frână și se gândi. Era pentru prima dată în viața lui când ezita asupra conduitei pe care trebuia s-o adopte! Trebuia să recunoască faptul că Lorelei nu era o femeie obișnuită.

Mâinile i se crispară pe volan, dar nu se putea hotărî să demareze din nou.

Înjurând printre dinți, coborî din vehicul și făcu cale întoarsă. Ușa de la intrare era închisă cu cheia, făcu deci un tur și intră prin bucătărie.

– Lorelei?

Vocea lui gravă răsună în clădirea imensă, dar nu răspunse nimeni și nu-i parveni nici un zgomot de la primul etaj. Cu fruntea încruntată, Lucas ieși afară și scrută grădina cufundată în întuneric. În depărtare, în spatele plopilor, zări pardoseala albă a terasei. Imediat, se îndreptă în această direcție.

Așezată pe o bancă, Lorelei privea fix în fața ei.

– Lorelei... o strigă Lucas cu o voce blândă.

Tânăra tresări și întoarse capul.

– Te-ai... întors, bâigui ea, uluită.

Din doi pași, el veni și se așeză lângă ea. Razele lunii argintau fața ei într-o lumină ireală. Părea foarte calmă, dar Lucas știa ce gânduri o chinuiau.

– N-am vrut să te părăsesc astfel.

Lorelei își plecă ochii și trecură câteva secunde în timpul cărora nu se auzi decât sunetul valurilor care se spărgeau la picioarele falezei.

– Îți datorez scuze, spuse ea în cele din urmă.

– Scuze? Dimpotrivă, eu...

Lorelei îl privi intens.

– Nu ți-am spus totul în legătură cu Tony. Nu pot să-ți port pică pentru că ai crezut ce s-a scris în ziare.

– Ar fi trebuit să te ascult, să încerc să înțeleg.

– Tony era fratele mai mare pe care nu l-am avut nicidoată. Ne lega o prietenie strânsă. Ziariștii au deformat faptele, după cum mă așteptam. Toată copilăria mea i-am văzut făcând asta. Tata și prietenii lui n-au fost scutiți de presă. Trebuie spus că actorii nu dau înapoi de la nimic pentru a cunoaște gloria și succesul – și-ar vinde sufletul diavolui pentru un titlu mare sau o fotografie apărută. O dată ce reușesc, își dau seama că nu-și mai aparțin. Dar este prea târziu... Nu mai este chip de dat înapoi. Sunt condamnați să trăiască tracasați, spionați...

– Și din acest motiv s-a refugiat tatăl dumitale în această casă, departe de Hollywood?

– Da. Știa că filmele lui nu mai interesau noile generații. Bătrânul cinematograf de groază a murit de multă vreme. Este moda violenței, sălbăticiei în viața cotidiană! Când tata a înțeles acest lucru, s-a hotărât să se retragă aici și să-și sfârșească zilele departe de show-business. Dar Tony era tânăr și vulnerabil. Debuta când a simțit că prețul succesului va fi prea greu pentru el.

– Dar... de ce? Era un june prim adult. Ce este dramatic în această situație?

Lorelei începu să râdă.

– Să fii urmărit de hoarde de fete dezlănțuite, nu găsești că este insuportabil?

Lucas își limpezi vocea, descumpănit.

– Ei bine... nu. Mă rog, vreau să spun... că există lucruri și mai rele. Nu văd de ce un bărbat tânăr și celibatar ar trebui să se sperie!

– Da... dar lui Tony nu-i plăceau femeile.

Lucas o privi fără a-i veni să creadă. Își bătea joc de el?

– Tony Mancuso? Nu este posibil...

– Ba da... Pretinsul mare seducător era homosexual, murmură Lorelei, cu ochii pierduți în gol.

Niciodată nu crezuse că va putea dezvălui un astfel de secret. Dar Lucas îi inspira atâta încredere!

– Tony n-a căutat să creeze acel personaj de seducător. Evenimentele s-au înlănțuit aproape fără

voia lui. Totul a început când a căpătat un rol într-un serial de televiziune. A avut un asemenea succes încât a devenit treptat personajul principal. Tony era un actor remarcabil și a interpretat juni primi într-un mod minunat. Cariera lui era lansată. Dar... dacă vreun ziarist i-ar fi descoperit personalitatea profundă, totul s-ar fi năruit ca un castel din cărți de joc. Tony Mancuso trebuia să facă pe bărbatul atras de femei, atât pe ecran cât și în viață.

– Și atunci l-ai ajutat! murmură Lucas, stupefiat.

Totul se explica acum. Înțelegea în cele din urmă acest amestec de inocență și artificiu pe care-l descoperise la ea. Lorelei nu era fetița fericită și răsfățată pe care și-o închipuise.

– Îl cunoșteam bine pe Tony și-mi era teamă să nu i se afle secretul. Se arătase atât de generos și înțelegător față de mine încât am vrut să-l ajut la rândul meu. Am lăsat să se înțeleagă că formam un cuplu.

Acum, când știa adevărul, Lucas se simți mult mai îngăduitor în privința lui Mancuso. Totuși, îl intrigau câteva detalii.

– După moartea lui Tony, ai dispărut. De ce? Nu mai suportai lumea spectacolului?

– Nu. Și pe de altă parte, eu...

Lorelei își mușcă buzele.

– Dumneata... insistă Lucas.

Nebăgând în seamă, se apropiase de ea și-i simțea căldura trupului lângă al lui.

– Nimic... murmură ea. Lucas...

Șuvițele de păr castaniu atinseră brațul lui Lucas. Totul mergea prea repede, își spuse el, făcând un efort supraomenesc pentru a-și înăbuși emoțiile. Visa la Lorelei de ani întregi. Din ziua în care văzuse în *Vogue* fotografia superbei prințese McGee. Timpul trecuse, dar nimic nu se schimbase... Lorelei McGee îl înnebunea.

Mâna lui ajunse pe talia tinerei, urcând ușor până la ceafa grațioasă. Buclele părului mătăsos se înfășurară în jurul degetelor lui Lucas. Când ea întoarse privirea spre el, acesta ezită o fracțiune de secundă, ca apoi să cedeze pasiunii de care era cuprins.

Gura lui acoperi buzele ei roze și cărnoase și o cuprinse cu brațele. Lorelei se lipi de el, apăsându-și sânii tari de pieptul lui puternic.

Acoperind-o de sărutări, își lăsă mâinile să-i cerceteze trupul suplu, întârziind pe rotunjimea șoldurilor și a pieptului, alunecând pe talia fină.

Tânăra se îndepărtă de el, îl străpunse cu o privire febrilă, apoi se abandonă cu înfocare. Pierdută, se lăsă în voia strângerii insistente a lui Lucas.

Acesta desfăcu stângaci nasturii bluzei, lăsă să alunece pânza ușoară peste umerii rotunzi și sidefii și luă în mâini sânii oferiți mângâierilor.

Cu capul dat pe spate, Lorelei se lăsă pradă valurilor de plăcere care se rostogoleau în ea. Cu un braț puternic, Lucas o trase lângă trupul lui înfierbântat. Când își coborî capul și prinse între buze unul dintre sfârcurile roz, tânăra femeie gemu de plăcere.

Ce nebunie! se gândi ea. Niciodată nu mai cunoscuse o asemenea beție. Incapabilă să lupte contra sentimentelor violente pe care i le inspira acest bărbat, se lăsă în voia lui.

Privirile lor se întâlniră. Mai era încă timp să-l oprească. Un gest sau un cuvânt ar fi fost suficiente, se gândi ea răvășită. Dar se mulțumi să-i zâmbească tandru, fără a-l părăsi din ochi.

Lucas o ridică pe tânăra femeie în brațe și părăsi terasa, ducându-se în grădină. Cu o blândețe infinită, o puse pe Lorelei pe un pat de iarbă deasă.

Vrăjit, se lungi lângă ea și-i prinse fața între mâini. Gura lui se așeză drăgăstos pe fruntea netedă și albă a tinerei, pe pleoape, pe obrajii satinați.

Prinzând curaj, luă una dintre mâinile fine și o conduse sub cămașa lui. Contactul acestor degete cu trupul încins îi smulse un oftat răgușit.

Lorelei își uită timiditatea... Mângâie îndelung pielea catifelată a tovarășului ei, lăsându-și degetele să se plimbe prin părul de pe piept și peste mușchii puternici și proeminenți ai umerilor.

Își scoaseră hainele în grabă și le lăsară în iarbă. În cele din urmă, trupurile lor se înlănțuiră.

Pierdută, Lorelei îl atrase spre ea. El se luptă să prelungească această clipă magică, dar renunță repede și cu un geamăt de fericire se uni cu ea.

Trupurile lor deveniră unul singur. Ochii lui Lorelei se închiseră și se arcui venind în întâmpinarea iubitului său.

Luna scălda într-o lumină feerică ochii, părul, pielea tinerei femei, în timp ce trupu-i se ondula în perfectă armonie cu cel al lui Lucas.

În farmecul unei clipe pe care n-o putură întârzia, pasiunea lor explodă, împărtășind împreună în același extaz.

*

* *

Părea să se fi scurs o eternitate când Lorelei deschise ochii și se cuibări tandru lângă Lucas, profund adormit. Înduioșată, contemplă genele lungi și negre, buzele senzuale, părul ciufulit. Timp de o secundă, și-l imagină pe Lucas cum era copil.

Ce ciudat... acest bărbat atât de puternic părea dintr-o dată atât de vulnerabil în somnul lui.

În timp ce ea se simțea... în sfârșit, femeie. O femeie fericită, deschisă, liberă de orice fel de obstacole. Ca și cum îndoielile și temerile care o bântuiau de ani de zile dispăruseră până la urmă. Nu mai era fiica lui Vincent McGee, răsfățată, alintată, apărată de lume. Nici prietena lui Tony, lovindu-se fără încetare de piedici de netrecut.

Lorelei simți cum se naște în ea o femeie nouă, gata să iubească viața și să se dăruiască unui bărbat ca Lucas. Un bărbat... excepțional.

Era pradă acestor gânduri când Lucas se trezi și-i zâmbi.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el cu o voce răgușită, dar veselă. Un cutremur de pământ?

Lorelei izbucni în râs, își strânse repede hainele și se îmbrăcă. Sprijinit cu nonșalanță într-un cot, Lucas o privea cu un zâmbet admirativ.

– Începe să fie răcoare, spuse ea. Dacă o să mai stai lungit acolo o să te îmbolnăvești. Cine îmi va mai restaura casa?

Lucas sări în picioare, își trase blugii și se îndreptară amândoi spre casă, ținându-se de mână.

– Șemineul din salon trage normal? întrebă el intrând în încăpere.

– Da, am aprins un foc săptămâna trecută.

– Foarte bine. Mă duc să caut lemne.

– Excelentă idee! În acest timp, eu voi pregăti de mâncare. Mor de foame!

Nu-i trebuiră decât câteva minute pentru a pregăti câteva bunătăți. Când apăru în salon, purtând o tavă bine garnisită, flăcările se ridicau deja în căminul monumental.

Îngenuncheat, Lucas mai adăugă un lemn care se aprinse aproape imediat. O lumină dulce, aurie îi mângâia spatele gol. Lorelei se opri în pragul ușii și-l admiră în tăcere. I se păru că brusc, casa prinsese viață datorită lui și pentru prima oară după ani întregi, își dădu seama de imensa singurătate pe care și-o impusese până atunci.

Lucas se întoarse și o privi amuzat.

– Ai pregătit un festin! Avem invitați?

– Nu, dar păreai la fel de înfometat ca și mine.

Își puseră farfurii pe o măsuță joasă în fața șemineului și se instalară confortabil pe covorul de lână.

Când terminară de mâncat, se lungiră lângă foc. Lorelei se cubări lângă tovarășul ei și-și puse obrazul pe umărul primitor. Nu se simțise niciodată atât de încrezătoare ca în brațele lui.

Lucas își coborî capul și ea îi oferi buzele. Mâinile virile începură iarăși să-i cerceteze trupul de liană,

întârziind peste rotunjimile șoldurilor și ale coapselor. Accentuându-și strângerea, Lucas o invită să se arcuiască.

Atunci, el o purtă în camera ei și o întinse pe impozantul pat cu baldachin. Acolo, se lăsară trup și suflet în voia dragostei care-i înlănțuia.

*

* *

– Dacă am lua o zi de vacanță? sugeră Lucas a doua zi dimineață.

Erau instalați în fața micului dejun și dimineața se anunța radioasă.

– Bună idee! exclamă Lorelei.

Perspectiva de a relua munca după o noapte minunată n-o încânta deloc. Zugrăvirea camerei mai putea aștepta câteva ore.

Lucas îi luă mâna și o sărută tandru. Tânăra se înfioră și-l privi cu ochi languroși. Unde o să propună să-și petreacă ziua? În intimitatea camerei?

– Să ieșim! zise el. Să facem un tur pe marginea apei.

Un pic nemulțumită, Lorelei făcu ochii mari, apoi zâmbi. În fond, Lucas avea dreptate. O plimbare romantică și briza largului vor fi o sărbătoare.

Se urcară în camioneta lui Lucas și o luară pe drumul care ducea la Oregon. La est, razele purpurii ale soarelui care se ridica, incendia colinele și pădurile de pini. La vest, valurile imense de spumă veneau să se spargă pe plajă.

Cerul era senin, vârfurile copacilor se legănau sub briza proaspătă. La această oră a zilei, drumul era aproape pustiu – s-ar fi putut crede singuri pe lume.

Aproape de Brookings, înconjurară Parcul național împrejmuit cu tufe de azalee înflorite. În cele din urmă ajunseră la podul care trecea peste Thomas Creek. În depărtare, în fața lor, se profila Cap Sebastien care înainta maiestuos în mare.

În curând, coborâră din mașină și se lăsară vrăjiți de splendoarea sălbatică a peisajului.

Lorelei nu se mai sătura de spectacolul valurilor care se spărgeau la câțiva zeci de metri sub ea. Dintr-o dată, îl auzi pe Lucas strigând-o. Întorcându-se repede, îl văzu cotrobăind în portbagajul camionetei. După câteva secunde, se întoarse și veni la ea cu un enorm pachet pe care-l desfăcu în fața ei.

– Un zmeu! exclamă Lorelei, minunându-se.

– L-a uitat vărul meu aici, acum câteva zile. Este al copiilor lui.

Lucas schiță un zâmbet – Sal nu și-ar reveni, când îi va vorbi despre Lorelei! Prințesa McGee nu era doar

o fată drăguță de pe coperta *Vogue*. Era o femeie din carne și sânge, frumoasă, minunat de senzuală, care de aici înainte va deține primul loc în viața lui.

Lucas ar fi vrut să-i mărturisească lui Lorelei ce importanță avea pentru el. Dar o voce interioară îi ordona să tacă. Tânăra încă nu știa multe lucruri pe care i-ar fi greu să i le explice. Mai târziu, când se vor cunoaște mai bine, îi va dezvălui adevăratul motiv al primei lui vizite. Pe moment, relația lor abia înfiripată era prea nouă pentru a suporta riscul unei confesiuni brutale.

– Vrei să încerci? o întrebă el dându-i zmeul.

– Cum se face?

Lucas scutură din cap, înțelegător. Vincent fusese cu siguranță un tată atent, dar își lipsise frica de copilărie. Lorelei crescuse într-un mediu de adulți. O lume sofisticată unde nu te jucai cu mintea, nici nu alergai cu zmeul pe plajă.

– Este foarte simplu. Este suficient să alergi, lăsând sfoara să se desfășoare.

Lorelei luă zmeul și urmă sfaturile lui Lucas. Primele trei încercări nu fură concludente și zmeul căzu la pământ. A patra oară, totuși, se ridică și Lorelei îl privi vrăjită cum se înalță spre nori. Tânăra avu impresia că dacă s-ar ridica pe vârfuri ar putea zbura cu el.

– Este minunat! exclamă ea încântată.

Lucas se apropie și-i surâse tandru.

– La Gold Beach, am văzut oameni jucându-se cu zmee chinezești. Sunt superbe.

– Mmm... ar putea deveni rapid una dintre noile mele paisuni! Cu patine cu rotile... Întotdeauna am visat să încerc patinele cu rotile.

Fața lui Lucas se întunecă.

– Era cât pe ce să-mi rup oasele cu acele șmecherii!

– Chiar? Nu-mi imaginam că te dedai la astfel de exerciții!

– Ăăă... la drept vorbind, copiii vărului meu Sal m-ar pune să fac orice.

– Ești foarte apropiat de vărul tău?

– Da, răspunse Lucas după o scurtă ezitare. Sal este ca un frate pentru mine.

– Tu n-ai nici un frate sau soră?

– O soră, dar nu locuiește aici.

– Și părinții tăi?

– Au murit într-un accident de mașină, acum câțiva ani.

Părinții lui dispăruseră în momentul când afacerile începeau să-i aducă bani. Din nefericire, n-avusese timp să-i facă să profite de pe urma reușitei lui. Așa era viața... prost făcută, gândi el cu amărăciune.

– Îmi pare rău, murmură Lorelei.

– Cel puțin s-au dus împreună... se iubeau atâta.

Lorelei rămase tăcută, pierdută în gânduri. Brusc, o scuturătură puternică o trezi la realitate. Un vânt ce se întețise ridică zmeul și mai sus. Lucas își ajută tovarășa și se amuzară împreună să vadă cum se încurcă panglicile de hârtie în vânt.

Mai apoi, Lucas hotărî că vântul devenea prea violent. Coborî zmeul și-l puse la loc în portbagaj.

– De mult nu mi s-a mai întâmplat așa ceva! exclamă Lorelei.

– Ce anume?

– Să iau o zi de vacanță pentru plăcerea de a hoinări...

– Ce faci tu în viață? se interesă Lucas.

Era prima oară când se întreba dacă Lorelei lucrează. Era probabil, pentru că se pare că McGee nu-i lăsase o avere considerabilă.

– Desenez.

Lorelei pronunță cuvântul pe un ton sfidător. Majoritatea oamenilor nu luau meseria ei în serios. Totuși, era meseria ei, mândria ei.

– Mi-ar plăcea să știu să desenez! mărturisi Lucas.

Era întotdeauna fascinat să vadă cum se realizează un peisaj din câteva trăsături de creion. Pictorii și desenatorii aparțineau lumii magicienilor. Astfel, Sal știa să însuflețească pe hârtie interiorul unui

apartament sau o grădină. Printre colaboratorii lui, unii erau adevărați artiști. El nu era decât pentru o singură formă de creație și anume – construcția.

– De la moartea tatălui meu, n-am făcut nimic, reluă tânăra. Dar... am un carnet de crochiuri în geantă. Nu mă părăsește niciodată!

– Uite! spuse Lucas arătându-i lui Lorelei niște maci la câțiva pași de el. Sunt primii din acest an.

Lorelei se instală în fața lui și începu să deseneze florile sălbatice și peisajul din jur.

– Curios... dar mi-e somn! mărturisi Lucas. Cred că o să mă întind pe iarbă în timp ce tu desenezi.

Ochii lui Lorelei sclipiră maliționși.

– Atât de tare ai obosit?

– Păi... nu prea am dormit astă noapte, mormăi el. Așteaptă să prind puteri și ai să vezi!

Lorelei izbucni într-un râs cristalin și continuă să deseneze în timp ce el se instala lângă un copac. Câteva păsări gălăgioase zburară deasupra capului ei și tânăra schiță scena din câteva trăsături de creion.

Apoi se opri o clipă și-și șterse mâinile murdare de mină. Soarele era deja foarte sus pe cer, acum. Se apropia miezul zilei. Lucas era adormit profund.

După o scurtă ezitare, își luă din nou creionul și-l observă cu atenție. În câteva secunde, îi trasase silueta lungă, cu brațul îndoit sub cap, ochii închiși, trăsăturile ferme și virile.

Fiecare linie, fiecare umbră era plină de tandrețea pe care o simțea față de el. Era oare numai tandrețe? Acest sentiment semăna foarte bine cu...

Nu, nu, imposibil, se gândi ea speriată. Lucas era o ființă minunată și alături de el simțea emoții necunoscute până atunci. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să-l rănească sau să-l facă să sufere. Dar... nu era dragoste!

Vincent, fusese îndrăgostit nebunește de soția lui. Prietenii lui, ca Melly și Thad, se jucau de-a dragostea: se lăsau duși de valuri de pasiune nebună, se căsătoreau și divorțau cu aceeași ușurință uimitoare.

Și pe urmă, mai existau cei ca Tony, pentru care dragostea nu era decât suferință și disperare.

Lorelei își ascunse fața în mâini și-și scutură capul pentru a alunga definitiv aceste imagini înfiorătoare. Nu, nu era îndrăgostită, nu va fi niciodată.

Cu inima strânsă, aruncă o privire schiței pe care o termina. Modelul ei era unic, atât de frumos, atât de seducător...

Lucas deschise ochii, se ridică și ea închise carnetul în grabă. Cum se apropia de ea, Lorelei îi adresă un mic zâmbet insolent care părea să-l sfideze și să-i interzică s-o iubească. Dar inima îi bătea să-i spargă pieptul...

Capitolul 5

– Trebuie să trec pe la mine să-mi iau unele lucruri, spuse Lucas când porniră la drum.

Asta însemna că Lucas va dormi la ea în această noapte, își spuse ea cu un oftat.

O trecu un frison: trebuia să se bucure sau să se neliniștească de noaptea care se anunța? Îi era teamă și totuși, la ideea că Lucas s-ar putea întoarce acasă la el, simțea că-i vine să plângă... Hotărât lucru, nu se mai simțise niciodată atât de vulnerabilă! Depindea de dorința și voința unui bărbat.

Era cumva prețul fericirii și al dragostei? Poate. Crescută între Vincent și prietenii lui, avusese parte de o copilărie îndestulată și exemplară. Mai târziu, când pentru prima oară se lovise de lumea exterioară, Tony o salvase și nu-i ceruse în schimb decât prietenia și

compania. Astăzi, în sfârșit, se putea deschide în fața unui bărbat și accepta riscurile care le comporta acest lucru. Suferința, decepția poate...

Merita să-și asume acest risc! își spuse ea hotărâtă.

Camioneta trecu frontiera dintre Oregon și California și-și continuă drumul spre sud. Cufundat în gânduri, Lucas tăcea.

Deodată, opri în fața unei împrejmuiri din lemn spălată de intemperii. Se aflau în vârful unei coline, în fața oceanului. În spatele barierei, Lorelei zări un grup de case drăguțe, construite în stilul cabanelor de pescari din secolul trecut.

– Tu locuiești aici? exclamă ea surprinsă.

Judecând după aspectul caselor și mașinilor superbe parcate în fața proprietăților, Lucas nu era un sărăntoc.

– Am călătorit mult timp, o informă el. Am participat la tot felul de șantiere și am pus bani de-oparte. Acum când sunt înapoi în San Cristobal, vreau să trăiesc într-un alt mod. De aceea am acceptat munca pe care mi-ai propus-o.

Această explicație n-avea decât o mică legătură cu realitatea. Lucas locuise într-adevăr cam peste tot în Statele Unite și exersase diverse activități. Dar întotdeauna pentru propria lui societate. Când revenise la San Cristobal își încetinise ritmul muncii,

vizitându-și mult mai puțin șantierele. Cu toate acestea, lucra curent douăsprezece ore pe zi pentru a-și studia dosarele.

– Te pot aștepta în mașină dacă vrei, îi propuse Lorelei.

I se părea că simțise o oarecare reținere la tovarășul ei și-i era teamă să nu fie indiscretă intrând la el.

Timp de o fracțiune de secundă, surprinse o expresie ciudată în ochii lui Lucas și crezu că presupusese corect, dar aproape imediat, el o privi cu tandrețe și zâmbi.

– Cred că ar fi mai bine să intri. Mor de sete! Un pahar cu apă minerală rece ar fi bine venit.

Lorelei încuviință.

Tufele care înconjurau grădinița erau tăiate îngrijit, jaluzelele de lemn vopsite în alb și ansamblul dădeau o impresie de rafinament și eleganță. Incapabilă să-și ascundă nerăbdarea și curiozitatea, Lorelei îl urmă pe Lucas în casă.

Ce surpriză! Împietrită, își plimbă privirea admirativă asupra decorului care o înconjura. Un buchet delicat de flori uscate era așezat pe o măsuță de sticlă, pernuțe ornamentale aruncate neglijent pe o canapea, o litografie atârnată deasupra căminului... Acesta era interiorul lui Lucas Messina? Într-adevăr, acest bărbat era o enigmă!

– Este... ăăă... foarte frumos, bâigui ea, încercând în van să-și ascundă perplexitatea.

– Așa pretinde și decoratorul meu, mormăi Lucas distrat.

Beculețul roșu care clipocea la robotul telefonic îi atrase o clipă atenția. Neglijase să-l consulte de douăzeci și patru de ore, ceea ce nu-i era caracteristic. Dar avusese altceva mai bun de făcut! Cu mult, mult mai bun!

– Decoratorul? repetă Lorelei, năucită.

Cine era Lucas Messina? Chiar dacă lucrase pe numeroase șantiere și economisise bani, cum putuse să-și cumpere o casă atât de luxoasă și să apeleze la serviciile unui decorator?

Lucas îi surprinse privirea interogatoare și-i zâmbi cu un aer malițios.

– Este o casă model! A fost decorată pentru a fi vizitată de cumpărători. Mi-a fost... împrumutată.

– Oh, înțeleg. Este chiar foarte frumoasă.

– De fapt, mie mi se pare cam banală. Toate aceste apartamente model termină prin a se asemăna. Și nu sunt funcționale. Uită-te la toate aceste bibelouri! Trebuie să le ștergi tot timpul de praf. O simplă mișcare greșită și spargi ceva! Dacă ai din întâmplare un câine sau copii este o veritabilă catastrofă.

Lorelei își încreți sprâncenele, intrigată. Deci Lucas se interesa de aceste amănunte practice?

– Te gândești la toate! remarcă ea. Aproape s-ar spune că este meseria ta...

El crezu o clipă că ea descoperise faptul că pretinsul meseriaș concepea proiecte de mare anvergură. Drept răspuns, clătină din cap.

– Vrei să bei ceva în timp ce îmi strâng lucrurile?

Lorelei acceptă și zâmbi.

Brusc, Lucas o găsi atât de frumoasă, cu aerul ei de copil intimidat, încât se apropie și-i sărută buzele. Nu trebuia mai mult pentru a trezi pasiunea.

Înainte ca Lorelei să înțeleagă ce făcea, acesta o ridică și se lungi împreună cu ea, acoperind-o cu trupul lui puternic.

Se dezbrăcară în grabă, cu stângăcie. Goi, se înlănțuiră tandru și Lorelei trasă cu buzele-i fierbinți o dâră de foc peste mușchii reliefați ai tovarășului său. Înfierbântat, Lucas lăsă să -i scape un geamăt răgușit și mâinile i se încleștară de umerii tinerei femei.

Cu o tandrețe infinită, îi mângâie tot trupul până când ea simți că leșină. Nemaiîndurând, Lorelei îi strigă numele și-l atrase în ea, încolăcindu-și picioarele în jurul șoldurilor lui Lucas.

Vreme de minute lungi, se lăsară pradă senzațiilor tumultuoase de care erau cuprinși amândoi, apoi, împreună, se lăsară înghițiți într-un ocean de voluptate indescriptibilă.

Foarte încet și aproape cu regret, Lorelei își veni treptat în fire. Ghemuită lângă Lucas, își cuibărise capul în scobitura umărului iubitului său și părul ei lung acoperea ambele trupuri, unindu-le.

Lucas își recăpăta rsuflarea.

– Ești... uimitoare, domnișoară McGee!

– Și tu la fel, murmură ea.

Rămaseră mult timp astfel, savurând acest moment excepțional. În cele din urmă, pendula din salon le aminti că începea să se lase noaptea, cufundând încăperea într-o lumină albăstruie.

– Dacă am merge să cinăm la mine? propuse Lorelei.

– Am o idee mai bună. O să ieșim, declară Lucas sărutând-o.

– De acord, încuviință Lorelei întinzându-se languros.

Ce energie! se gândi ea. De unde venea povestea care spunea că bărbații adorm, în timp ce ea nu găsea nici măcar puterea să se ridice!

După ce mai lenevi câteva minute, reuși până la urmă să sară din pat și să-și găsească hainele împrăștiate pe covor. O dată îmbrăcată, încă lipsită de vlagă, plecă în căutarea lui Lucas. Acesta era în bucătărie, udând o biată plantă pe cale să se usuce.

– Tot o idee a decoratorului?

– Da. Singurele lucruri care-mi aparțin sunt cărțile și hainele. Nu-mi place să mă încurc cu multe obiecte.

Lorelei fu pe punctul de a-i pune întrebarea care-i ardea buzele... cât timp conta Lucas să rămână aici, la San Cristobal? Dar dintr-o dată, o cuprinse teama că răspunsul i-ar înșela speranțele. Mai bine să nu știe! conchise ea cu o grimasă de ciudă.

*

* *

Good Time Cafe, ținută de o oarecare Sherre era cunoscută în toată regiunea. Se găsea la treizeci de kilometri în sudul lui San Cristobal și era frecventată mai ales de clientela locală. Dar Lorelei nu mai cinase niciodată acolo.

Restaurantul – o veche stație de benzină sumar redecorată – se deschidea la orele cinci și se închidea exact peste douăsprezece ore, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Sherre ținea ca angajații săi să aibă timp să se odihnească pentru a veni la timp la serviciu.

Lucas avusese întotdeauna o slăbiciune pentru ea, ca majoritatea obișnuiților localului. Sherre, femeie drăguță, micuță și energică, respira bun-simț și bucuria de a trăi. Se rezista greu zâmbetului și vioiosiei ei.

Pe de altă parte, bucătăria ei era de departe cea mai bună care se putea găsi în împrejurimi. Sherre se inspira la piață, de unde nu cumpăra decât produse proaspete. Deținea rețetele savuroase de la mama ei și bunică-sa.

– Sherre este o fată extraordinară, îi explică Lucas lui Lorelei. Uneori am impresia că trebuie să aibă două sute de ani și că restaurantul ei se află aici de la cucerirea Vestului! Este genul de persoană care a văzut deja totul și nimic n-o mai poate surprinde.

Lucas se înșela.

Exista cel puțin un lucru pe care Sherre nu-l mai văzuse vreodată și nici nu se așteptase să-l vadă: Lucas Messina intrând în localul ei cu o tânără de braț și cu un aer de bărbat îndrăgostit nebunește.

În cinsisprezece ani de prietenie, asta nu se întâmplase niciodată.

Cu delicatețea care o caracteriza, se abținu de la orice comentariu și așteptă ca Lucas să facă prezentările.

– Sherre, ea este Lorelei McGee, o prietenă.

– Bună seara, spuse Lorelei, cu un aer puțin pierdut.

Sherre schiță un zâmbet malițios. Cum să nu vezi că tovarășa lui Lucas era și ea la fel de îndrăgostită! Lucas era de altfel unul dintre bărbații cei mai

seducători pe care-i cunscuse Sherre și, dacă ar fi fost un pic mai tânără, chiar ea i s-ar fi prins în mreje.

– Încântată, domnișoară McGee, spuse ea simplu.

Îi conduse la o masă izolată, aproape de pista de dans.

– Ce ai bun în seara aceasta? întrebă Lucas luând meniul.

Cu mâinile în șolduri, Sherre îi aruncă o privire de prințesă ofensată.

– Lucas Messina. Ai mâncat ceva aici care nu era bun?

Lucas izbucni în râs.

– Ei bine... a existat acea faimoasă zi când ne-ai pregătit oposum!

– Taci! Știi bine că nu era oposum și că am vrut să fac o glumă clienților mei cei mai buni.

– Asta pretinzi tu. Eu afirm că felul de mâncare era o rețetă de oposum magistral ratată!

– Ce știi tu? N-ai gustat niciodată în viața ta oposum, nu este genul tău! Filet mignat, poate, dar nu op...

Sherree se întrerupse brusc și obrajii i se împurpurară sub privirea lui Lucas. Fusese cumva indiscretă? Lucas detesta să se vorbească prea mult despre el, își aminti ea, încurcată.

– Ai fi mirată să știi ce-am făcut în viața mea, murmură el.

Sherre se întoarse spre Lorelei.

– Voiam să spun doar că Lucas a apreciat întotdeauna calitatea. Nu-i rău acest lucru, nu-i așa?

– Sigur, răspunse Lorelei, un pic uluită.

Lucas părea neobișnuit de jenat. Se temea cumva ca Shree să nu lase să-i scape vreun cuvânt nelalocul lui? Prudentă, aceasta se mulțumi să arate spre meniu cu bărbia.

– În această seară avem vânat de iepure cu cartorfi la cuptor și o salată supebră de ierburi. Ce părere ai?

– Pentru nimic în lume n-aș pleca fără să mănânc vânat. Îl pregătești divin! Ție îți convine? o întrebă pe Lorelei.

Tânăra nu se mai obosi să consulte meniul.

– Este perfect.

Sherre le făcu un mic semn din cap și se îndepărtă.

– Ei, ce crezi? o întrebă Lucas cu un zâmbet larg.

Lorelei ezită înainte de a răspunde, luă furculița, o privi îndelung, apoi o puse din nou pe masă.

– Ce cred eu?... Apropo de ce?

Lucas purta o cămașă albă de pânză fină, care la fiecare mișcare i se întindea peste piept, lăsând să se întrevadă mușchii puternici. Cu un fior, Lorelei își reaminti contactul cu această piele de bărbat și trupul lui viril lângă al ei.

– Ei bine... apropo de acest restaurant, de viață... de noi.

– Găsesc acest restaurant... interesant.

Lucas o privi descumpănit și ea începu să râdă.

– Aș putea să-ți vorbesc despre cele douăzeci și patru de ore pe care le-am petrecut împreună, să-ți explic că mi-au tulburat viața. Aș putea să-ți spun că nu știu unde ne vor duce toate acestea, că... nu știu cine ești cu adevărat și de ce ai asupra mea acest efect. De fapt... a trecut multă vreme de când nu m-am simțit atât de fericită.

Lucas își plecă ochii, confuz și gata să-i mărturisească tot adevărul lui Lorelei. Dar se răzgândi. Nu venise încă ceasul. Tânăra nu putea rămâne senină în fața dezvăluirilor dure pe care i le-ar face.

În plus, îi era teamă... El, Lucas Messina, se simțea cuprins de panică la ideea că risca s-o piardă pe splendida și adorabila tânără aflată în fața lui. Dacă-i spunea acum motivul pentru care venise s-o vadă după moartea tatălui ei, Lorelei s-ar înfuria și poate n-ar mai vrea să-l vadă niciodată. El n-ar suporta acest lucru.

– Hai să dansăm, spuse el brusc.

Lorelei îi luă mâna și-l urmă. Dansară îndelung, pe melodiile anilor șaizeci. Trupurile lor strânse unul lângă altul se mișcau în pefectă armonie cu ritmul muzicii.

Prelungiră acest moment de grație, apoi se întoarseră la masă să se înfrupte din mâncarea suculentă pe care le-o servi Shree.

*

* *

Mai târziu, Lucas își invită iarăși iubita pe pistă și dansară ochi în ochi, de parcă ar fi fost singuri pe lume. Pierduți de fericire, nu simțeau nici măcar nevoia să vorbească.

Lucas nu se recunoștea. Niciodată n-ar fi crezut că poate întâlni o astfel de fericire.

Dar un gând obsedant îl chinuia.

Mai devreme sau mai târziu... și de fapt cu cât mai repede cu atât ar fi fost mai bine, trebuia să înfrunte mânia domnișoarei Lorelei McGee.

Ce s-ar întâmpla atunci? Dumnezeu singur o știa! Și Lucas se aștepta la ce este mai rău.

Capitolul 6

Mult mai târziu, în acea noapte, Lucas se trezi tresărind.

Plecând de la el, uitase complet să-și consulte robotul telefonic. Această idee îl scoase din somnul profund în care se cufundase și-l cuprinse o neliniște surdă.Nici gând să readoarmă până nu se lămurea.

Lorelei dormea bușteаn. Încet, se ridică și se duse tiptil în bucătărie, unde se afla telefonul. Acolo, formă codul lui secret și ascultă înregistrarea.

Ceea ce auzi, avu asupra lui efectul unui duș rece. Vocea Lisei îi ajunse la urechi, ușor încordată.

Vești proaste, șefule. Avem o mare problemă la Mountain Falls, în legătură cu terenul care se învecinează cu ansamblul rezidențial. Municipalitatea m-a avertizat că este vorba de un loc rezervat, destinat

să devină un parc național. Dar ziarele locale au făcut o descoperire de senzație! Acum cincisprezece ani, acest teren ar fi servit unor uzine din regiune pentru a-și descărca deșeurile toxice. Așteptăm instrucțiuni.

Banda magnetică se derulă câteva secunde în tăcere, apoi vocea Lisei se auzi din nou.

Îmi pare rău că te deranjez din nou, șefule. Sunt neliniștită că n-am vești despre dumneata. Problema Mountain Falls se confirmă. Ziarul are intenția să publice de mâine un articol de răsunet. Directorul a telefonat vrând să știe dacă ai ceva de spus. Sună-l de urgență.

Din nou tăcere, apoi iarăși vocea Lisei, de data aceasta înspăimântată.

Dar ce faci, Lucas? Am reușit să dau de Sal, dar aș prefera să te ocupi dumneata în persoană de această problemă!

Cu maxilarele strânse și fața încordată, Lucas închise și bătu cu pumnul în masă. Chiar n-avea noroc! De ce trebuia ca o problemă de o asemenea importanță să apară chiar în momentul în care era absent? Lisa avusese dreptate să-l cheme pe Sal. Dar el trebuia să ia situația în mână. El era patronul întreprinderii și responsabil cu acest proiect! Ar trebui să fie acolo...

Lucas oftă din greu.

Apoi, cu un surâs drăgăstos, se gândi la Lorelei, care dormea fără să bănuiască nimic. Pentru prima oară în viața lui, se lăsase distras de la munca lui. Dar... n-o regreta!

Până atunci, trebuia să se ocupe urgent de acea problemă. Situația era gravă. Acel articol risca să compromită serios proiectul de la Mountain Falls. Dacă ziariștii aveau dreptate, casele care mai erau de vânzare nu-și vor găsi niciodată cumpărători. Cât despre clienții care semnaseră deja actul de vânzare... vor pretinde despăgubiri care nu le vor putea fi realizate dat fiind pericolul la care se expuneau. Pe scurt, va pierde sume enorme, poate că Societatea Messina nu va face față plăților.

Lucas scrise în grabă un mesaj pentru Lorelei, pe care-l puse la vedere pe noptieră. Apoi se îmbrăcă pe întuneric, ca să n-o trezească.

Înainte de plecare, se aplecă și sărută cu delicatețe buzele tinerei. Ea se întoarse și întinse mâinile spre el. El i le luă și le puse sub cuvertură.

În cele din urmă, făcându-și curaj, se hotărî să iasă. Niciodată nu i se păruse despărțirea atât de dureroasă. Dar n-avea de ales.

*

* *

Lucas ajunse la Mountain Falls dis-de-dimineață. Între timp, reușise să vorbească la telefon cu Sal. Amândoi ajunseseră la aceeași concluzie. Trebuia evitată orice panică și să nu hotărască nimic înainte de a afla din ce sursă deținea ziarul informațiile.

La ora șapte și jumătate, Lucas parcă în fața sediului ziarului de la Mountain Falls. Birourile nu se deschideau decât la ora opt, așa că avu timp să bea o cafea, uitându-se din când în când, nerăbdător, la ceasul lui.

*
* *

În același moment, Lorelei se trezea. Încă adormită, întinse brațul și-și dădu seama că era singură. Deschise cu greu ochii și primul lucru pe care-l văzu fu biletul lui Lucas de pe noptieră.

Trebuie să plec de urgență pe un șantier. Pe curând, Lucas.

Lorelei reciti rândurile de trei ori înainte de a le înțelege sensul. Apoi își încruntă sprâncenele, perplexă. Visa cumva?

Ea făcea parte din acei oameni care aveau nevoie de un duș și o cafea dimineața, înainte de a întreprinde ceva. Încă adormită, intră în baie, puse

hârtie pe marginea chiuvetei și începu să se spele. Când termină, hârtia era încă acolo. Deci... nu era un vis urât.

Luă biletul și-l citi pentru a patra oară.

Să plece... de urgență... șantier...

Nu era nimic precis. Nici foarte afectuos, de altfel. Mai curând genul de mesaj care se agață pe ușă pentru lăptar.

Dintr-o dată, se înfioră și-și dădu seama că era pe jumătate goală. Întorcându-se în cameră, luă primele haine care-i căzură sub mână – niște blugi și un pulover larg – și se îmbrăcă la iuțeală.

Apoi coborî în bucătărie și-și pregăti o cafea foarte tare.

Acum, se simțea mai bine.

Trebuia să se încline în fața evidenței. De la început, atitudinea lui Lucas îi stârnise curiozitatea. Părea înconjurat de mister. Cu toate acestea, se lăsase cuprinsă de pasiunea pe care i-o inspirase.

Era prea târziu să-și facă reproșuri. Trebuia de acum încolo să-l accepte pe acest om așa cum era: adică, imprevizibil. Consideră deci că cel mai bun lucru împotriva așteptării era să se apuce de lucru.

O activiate manuală ar îndepărta-o de la gândurile negre.

Pentru început, trebuia să facă niște cumpărături. Tânăra luă un stilou, făcu o listă cu tot ce-i lipsea și se urcă în mașină.

*
* *

Magazinul de fierărie se afla în capătul străzii principale, pe o străduță pietonală foarte animată. Lorelei parcă și se îndreptă rapid spre magazinul care o intersa, fără să-și arunce privirea spre vreo altă prăvălie. Îi era imposibil să-și ia gândul de la Lucas și de la plecarea lui precipitată și ciudată!

Dintr-o dată, un necunoscut de talie mijlocie, îmbrăcat cu o haină țipătoare, țâșni în fața ei.

– Domnișoara McGee? exclamă el cu un zâmbet larg. Chiar sunteți Lorelei McGee, nu-i așa? Fiica marelui Vincent McGee.

Instinctiv, Lorelei se dădu înapoi. O singură privire la omul care o acosta, fu suficientă s-o pună în gardă.

– Scuză-mă, murmură ea întorcându-se și îndepărtându-se cu un pas rapid.

Dar necunsocutul, rapid ca un fulger, îi aținu calea.

– Hei! Așteptați o secundă! strigă el. Sunt zile întregi de când încerc să vă contactez. Sunt Jason Brandeis, reporter la *Inchizitorul.*

Lorelei își acceleră mersul, fără să răspundă. De multă vreme învățase să răspundă nepoftiților cu o tăcere glacială. Acești oameni profitau de orice și cel

mai mic cuvânt din partea ei ar fi fost interpretat, exploatat și ar fi apărut în prima pagină a unui ziar de scandal.

– Ceva îmi spune că nu sunteți încântată să mă vedeți! Nu este grav, sunt obișnuit! declară Brandeis fără să se descurajeze.

Surprinsă de o asemenea îndrăzneală, Lorelei îl măsură din cap până-n picioare. Răceala ei nu păru să-l impresioneze pe ziarist. Iritată, ea încetini dar continuă să păstreze o tăcere încăpățânată.

– De fapt, aproape renunțasem să obțin un interviu, continuă Brandeis. Garda dumneavoastră de corp este impresionantă.

– Garda mea... bâigui Lorelei, fără să vrea. Vreți să spuneți...

– Da, da. Găsesc această poveste foarte interesantă, să știți. Lucas Messina și fiica lui Vincent McGee. Cine ar fi crezut? adăugă el cu o strâmbătură.

Lorelei se opri, uluită. Ce era cu toată această vorbărie? În alte împrejurări ar fi reacționat mai violent și l-ar fi sfătuit pe Brandeis să dispară! Dar era clar că acesta deținea o informație despre care ea habar n-avea.

– Foarte bine, spuse ea privindu-l țintă. Spuneți-mi despre ce este vorba.

Brandeis făcu pe surprinsul.

– Despre ce? Dar... despre nimic. Am spus doar că găsesc acest lucru formidabil. Trebuie uitate neînțelegerile și vechile certuri! Trecutul este trecut și trebuie uitat!

Lorelei se îndreptă și-și încrucișă brațele.

– Vă dau treizeci de secunde să vă explicați, domnule Brandeis.

Ziaristul scoase un oftat și-și trecu mâna prin păr, cu un aer fals de dezolare.

– Cred că nu sunteți la curent. Ghiciți cine a construit casa dumneavoastră?... Tatăl, bunicul și unchii lui Lucas Messina. Frumoasă lucrare, nu-i așa? Din nefericire... ei n-au fost plătiți niciodată și culmea ghinionului, unul dintre ei a murit pe șantier și familia lui s-a aflat fără resurse. Pe scurt, familia Messina a fost ruinată din cauza lui Vincent McGee.

...Din vina lui Vincent McGee – răsună în urechile lui Lorelei fără a-i înțelege sensul ascuns.

Livid, își privi interlocutorul îngrozită și fără a-i veni să creadă.

– Ce vreți să spuneți? Tatăl meu n-a escrocat pe nimeni, niciodată...

– Naivitatea dumneavoastră este emoționantă! declară Brandeis pe un ton ironic.

Tânăra își mușcă buzele. Fără să vrea, îi furniza lui Brandeis un subiect excelent pentru articolul lui.

Prințesa McGee simpatizează cu Lucas Messina, fără să știe că era dușmanul tatălui ei! Își imagină tot avantajul pe care un ziar ca *Inchizitorul* îl putea avea de pe urma acestei informații.

– Nu fac decât să repet ceea ce spune toată lumea din San Cristobal! continuă Brandeis cu un ton mieros. Dar a trecut timpul. Astăzi, datorită talentului marelui patron, Societatea Messina merge bine. Un om de afaceri dat naibii, acest Lucas Messina! Afacerea lui bate toate recordurile, a realizat cele mai mari vânzări din ținut în acest an. Pentru a sărbători, își poate permite luxul să răscumpere casa construită de unchii și bunicul lui, nu?

Lorelei crezu că leșină. L-ar fi strangulat pe acest blestemat de reporter pentru lovitura pe care i-o dăduse.

– La revedere, domnule Brandeis, spuse ea întorcându-i spatele.

Dar Brandeis nu renunță. O reținu de braț.

– Nu mă atingeți! îi ordonă Lorelei pe un ton tăios.

El își retrase brusc mâna și păru brusc neliniștit. Îi părea rău că vorbise prea mult? Se temea de represaliile lui Lucas? Este adevărat că *marele patron* se arătase foarte amenințător cu câteva zile înainte!

– Scuzați-mă, domnișoară McGee, eu... n-ar fi trebuit, se bâlbâi el cu un aer vinovat. Ascultați...

indiferent de relațiile pe care le aveți cu domnul Messina, nimeni n-ar îndăzni să vă critice. Dar... dacă ați avea buna idee să-mi relatați cum l-ați cunoscut, sunt sigură că asta i-ar interesa pe cititorii mei. Este un pic povestea lui Romeo și a Julietei, înțelegeți?

Lorelei închise ochii și-și înăbuși dorința nebună de a plânge. Ce situație înfiorătoare... și cea mai vinovată persoană nu era acest biet Brandeis care încerca să-și facă meseria! Cea mai vinovată... era ea, Lorelei McGee!

Cum putuse să fie atât de naivă încât să-și închipuie că Lucas citise anunțul ei din întâmplare? Lumea este guvernată de bani și vanitate! De ce nu l-ar guverna și pe Lucas? Nu căuta decât să-și recupereze casa, să... se răzbune. În această afacere, ea nu fusese decât un instrument, un mijloc comod de a-și atinge scopul.

Deși lacrimile îi ardeau ochii, se redresă cu mândrie. Nimeni n-o va face să plângă! hotărî ea mușcându-și buzele. Nimeni. Mai ales Lucas Messina.

– La revedere, domnule Brandeis, rosti ea cu o voce fermă.

Făcu stânga-mprejur, intră în magazin și-i închise ușa în nas.

*

* *

Zece minute mai târziu, ieși din magazin cu mâinile goale. De fapt, se mulțumise să rătăcească printre rafturi, așteptând ca Brandeis să plece.

Când fu sigură că drumul era liber, se fofilă până la mașina ei, rugându-se cerului ca nimeni să nu-i vorbească. Era la capătul nervilor! În loc de a porni motorul, rămase un moment la volan, străduindu-se să se gândească la situație cu calm.

Brandeis vorbise despre Societatea Messina. O societate de construcții... Lucas nu mințise decât în parte. Fiindcă locuia la San Cristobal, această societate se găsea probabil în împrejurimi. Lorelei își adună amintirile. Vincent nu menționase niciodată numele acestei întreprinderi în fața ei.

Nu cumva Brandeis inventase această poveste? se întrebă ea plină de speranță. O astfel de posibilitate o umplu brusc de o nouă energie. Năvăli în cabina telefonică a străzii pietonale. Cu mâini tremurătoare, ceru Informațiile și întrebă numărul Societății Messina. La capătul câtorva secunde, iluziile ei se destrămară: această Societate exista și operatoarea îi dictă cu o voce monotonă o serie de numere.

Lorelei ascultă, copleșită, și reuși să le memoreze pe primele două. După ce-și acordă un scurt moment de răgaz, ridică din nou receptorul.

Îi răspunse o voce calmă și distinsă.

– Construcții Messina. Cu ce vă pot fi de folos?

– Ați putea să-mi comunicați adresa dumneavoastră? Vreau să vă trimit o scrisoare.

Prin ce minune reușise să adopte acest ton politicos și indiferent... Lorelei n-ar fi știut să spună. Cu o mână febrilă, scrise adresa în agendă și închise.

Clătinându-se, ajunse la mașină.

După puțin timp, parcă în fața sediului Societății de construcții Messina. Era un imobil de cinci etaje, exemplu superb de arhitectură modernă, de o eleganță incomparabilă și înconjurat de o grădină. Un paznic care supraveghea intrarea parcării o observa discret pe Lorelei.

Cu mâinile încleștate de volan, tânăra femeie rămase nemișcată câteva minute, paralizată de stupefacție. Nu numai că Societatea Messina nu era o invenție a reporterului, dar, în plus, părea foarte înfloritoare! Lucas era un om de afaceri excelent, spusese Brandeis, înseamnă că era și foarte bogat.

Așadar, Brandeis nu mințea. Lorelei simțea cum o cuprinde o teamă surdă.

Era pradă gândurilor sale, când zări un bărbat înalt și brunet îndreptându-se cu pași mari spre intrarea imobilului. Necunoscutul era mult mai puțin seducător decât Lucas, dar asemănarea dintre cei doi bărbați era izbitoare. Lorelei sări imediat din mașină și se apropie de el.

– Scuzați-mă, aș vrea să-l văd pe Lucas Messina.

Bărbatul o privi mirat, apoi scutură repede din cap.

– A trebuit să plece pentru o afacere urgentă. Puteți lăsa un mesaj la secretara lui.

Cu aceste cuvinte, Sal o părăsi și se grăbi să ajungă la biroul lui. În timp normal, s-ar fi arătat mai curios și i-ar fi cerut tinerei să se prezinte sau să-i spună motivul vizitei. Dar îl preocupa prea mult situația de la Mountain Falls ca să-l mai intereseze altceva. Când ajunse la etajul 5, uitase deja de întâlnirea cu Lorelei.

Și Lisa era depășită în acea dimineață. În asemenea grad încât, când o tânără femeie o sună să-i spună că trebuia neapărat să-l vadă pe Lucas, Lisa îi comunică automat numărul privat al patronului ei.

Nu-i trebui mult timp lui Lorelei să descopere că acel număr era cel al unei rezidențe situate la Mountain Falls, la o sută de kilometri de San Cristobal.

După o scurtă ezitare, Lorelei clătină grav din cap și ieși din cabină. Acum știa ce are de făcut.

Capitolul 7

Lorelei se întoarse acasă, își pregăti o ceașcă de ceai și se îndreptă spre biroul tatălui său pentru a continua să-i studieze contabilitatea. Cu o săptămână înainte, reușise să aducă la zi un mare număr de dosare. Dar după sosirea lui Lucas, se consacrase lucrărilor de reparare a casei. Printre altele, el ocupa toate gândurile tinerei și nu fusese în stare să se concentreze asupra cifrelor. Acum, nu mai putea da înapoi.

Sarcina i se păru brusc copleșitoare. În decursul anilor, Vincent adunase munți de hârtii. Aici era conținută toată povestea vieții sale, într-o dezordine indescriptibilă.

În mijlocul acestei harababuri, găsi mai multe file de impozitare; lipseau totuși cu zecile, ca dosarul să fie complet. Amestecate într-o cutie, găsi câteva contracte ale unui studio celebru din Hollywood, trei

cecuri anulate, recipise de bancă, numeroase note de restaurant și numele de telefon mâzgălite pe cutii de chibrituri sau pe bucățele de hârtie.

În câteva ore, Lorelei își simți capul greu. Migrena o lăsa, dar cercetările ei rămâneau zadarnice: nu găsise absolut nimic privind construirea casei. Biroul era năpădit de hârtii vechi, prăfuite și atmosfera micii încăperi devenea sufocantă. Lorelei se hotărî să transporte cutiile și dosarele în salon.

Acolo, încercând să facă o oarecare ordine, clasă hârtiile pe ani. Unele mormane nu erau importante, fiindcă spre sfârșitul vieții, Vincent, retras din lume, semnase puține contracte. În schimb, facturile și contractele din anii cincizeci formau vrafuri importante.

Lorelei consultă fiecare foaie înainte de a o clasa și ajunse rapid la concluzia că tatăl său își încredințase gestionarea averii unor consilieri financiari. Semnătura a patru dintre ei apărea la baza mai multor documente. Dar nu găsi nici o socoteală exactă asupra stării financiare a lui Vincent. În aparență, lui puțin îi păsa cum lucrează oamenii lui de afaceri!

În fine! Puse mâna pe unele documente privind anul în care fusese construită casa.

Lorelei scoase un oftat. Poate va afla adevărul!

*
* *

Înainte de a se apuca de această treabă, hotărî să-și acorde un pic de relaxare. Cu o ceașcă de ceai în mână, va face câțiva pași pe terasă și va respira aerul proaspăt al oceanului. Mintea îi era chinuită de o întrebare dureroasă: ce secrete de nemărturisit riscau să-i dezvăluie aceste documente? Dacă Brandeis spusese adevărul.....

Sătulă să se mai tortureze, își înălță umerii și traversă grădina pentru a se întoarce în casă. Inutil să-și imagienze ce era mai rău. Trebuia mai întâi stabilite faptele cu exactitate. Apoi, va veni timpul să se gândească... și să găsească soluții.

Se instală în salon și, așezată pe jos în fața șemineului, reîncepu să examineze conținutul cutiilor de carton.

Dintr-o dată, dădu peste câteva hârtii mari, împăturire în patru.

Planurile casei!

Cu inima bătându-i nebunește, frunzări și mai febril, descoperi actul de vânzare al terenului, apoi mai multe facturi și, în sfârșit, o scrisoare.

Era adresată lui Dominique și Paul Messina.

Cu degete tremurânde de emoție, o desfăcu în grabă și o citi.

Era o notă foarte simplă semnată de Vincent. În câteva cuvinte, acesta confirma că era de acord cu devizul celor doi meșteri și-i ruga să înceapă lucrarea cât mai repede posibil. Lorelei își ridică sprâncenele, ușor mirată de termenii întrebuințați. Se pare că Vincent se mulțumise să semneze scrisoarea redactată de unul dintre consilieri. Un post-scriptum preciza că Vincent McGee va fi ocupat cu o turnare timp de mai multe luni și că toată corespondența trebuia să fie adresată omului său de afaceri.

Gânditoare, îndoi scrisoarea. Despre ce om de afaceri era vorba? Pe de altă parte, nu exista nici urmă de contract între tatăl ei și frații Messina. Ciudat... poate aceștia lucrau doar pe baza unui acord de principiu?

La acea vreme, oamenii nu dădeau atenție formularelor. Cuvântul dat era suficient să angajezi două persoane.

Cel puțin în majoritatae cazurilor, se gândi Lorelei cu amărăciune.

Tânăra își duse mâinile la tâmplele dureroase. În ciuda ceaiului și a aspirinei, capul tot o mai durea. Era timpul să se odihnească.

Cu regret, se ridică și, după o ultimă privire la vraful de hârtii care așteptau să fie cercetate, ieși din salon.

*

* *

Încet, urcă scara îndreptându-se spre camera ei. Ce diferită era această seară, de cea precedentă! Încă ieri, Lucas era lângă ea și singurătatea ei nu era decât o amintire urâtă. Lucas, care i se păruse atât de spontan și generos! Cum putuse să se înșele?

Trebuia totuși să accepte. Spusele îngrozitoare ale lui Brandeis se adevereau. Bunicul lui Lucas construise această casă cu fiii lui, fără a semna vreun contract. Vincent, prost gestionar, își încredințase afacerea în mâinile consilierilor financiari. Aceștia, văzând o bună ocazie de a se îmbogăți, nu-i plătiseră pe frații Messina pentru munca lor.

Escrocheria provocase ruina familiilor. Dacă Societarea Messina exista astăzi, nu-și datora reușita decât muncii încrâncenate a lui Lucas. Un om înzestrat cu o astfel de voință va lupta cu siguranță până la capăt pentru a obține ce dorea. Și pentru a-și face dreptate.

Or, Brandeis pretindea că Lucas *voia* casa McGee.

Dorea cu aceeași tărie proprietatea ei? Tânăra femeie oftă. De ce să se lase legănată de iluzii! Până

atunci, viața o tratase prea dur ca să mai nutrească o astfel de speranță. Lucas se servise de ea, asta era totul.

Cu inima grea, se pregăti să înfrunte o noapte de insomnie.

*

* *

Lucas nu închise ochii toată noaptea. Instalat într-una dintre casele model de la Mountain Falls, petrecu ore lungi așezat pe podea și bând cafea după cafea. O singură idee teribilă și obsedantă îl chinuia de două zile. Va reuși să salveze Societatea Messina de la faliment?

Directorul ziarului din Mountain Falls nu se arătase prea cooperant. A doua zi, ziarul său va publica faimosul articol! Era de datoria presei de a informa publicul, afirmase el pe un ton superior.

Nu, nu-i va dezvălui lui Lucas de unde deținea informațiile sale. Secret profesional. Și de altfel, promisese discreție informatorului lui.

Lucas fu șocat de această poziție. Nu era corect! Un necunoscut îl acuza și lui nu i se dădea posibilitaea să se apere! Dar directorul era hotărât să nu cedeze. Lucas nu va mai afla nimic în plus.

Dis-de-dimineață, ziarul va ieși din tipografie... și Societatea Messina se va prăbuși.

Dacă ar fi fost numai asta...

Amintirea lui Lorelei era atât de prezenă în mintea lui, încât îi era greu să se concentreze. Ce trebuia să creadă tânăra femeie? O părăsise atât de brusc!

Înjurând printre dinți, se ridică și-și răsturnă ceașca. Furios, se duse s-o pună în chiuvetă, își trecu mâinile prin apă rece și reveni în salon învârtindu-se ca un leu în cușcă.

Niciodată nu se confruntase cu o amenințare atât de gravă pentru întreprinderea lui. Sabia lui Damocles atârna deasupra capului său, era poate în pragul falimentului și totuși, singura imagine care-i ocupa mintea era figura fină cu trăsături pure, păr castaniu minunat, a femeii pe care o lăsase adormită... Lucas închise ochii și revăzu trupul suplu și grațios pe care-l ținuse în brațe cu câteva ore în urmă, pasiunea care însuflețea ochii ei senini.

La dracu' cu bizareriile bătrânului Vincent McGee! se gândi dând din umeri. Era gata să uite sicriul din salon, capetele tăiate din dulapul de la bucătărie și chiar cuferele misterioase ascunse în pivniță! Nu dorea decât s-o regăsească pe Lorelei, iubita lui, singura lui dragoste.

Ce să facă? Să-i telefoneze și să-i explice ce se întâmplă? Imposibil. Dacă proceda astfel, ar fi fost obligat să-i povestească totul și-și asuma riscul de a o pierde. Dacă tânăra afla că o mințise... dacă, mai afla și de ce... va fi furioasă pe el. Nu se simțea în stare să înfrunte un scandal.

Descurajat, se întinse pe canapeaua din salon și sfârși prin a ațipi câteva ore. Când se trezi, o ceață groasă acoperea totul. O plimbare matinală l-ar ajuta să vadă mai limpede.

Lucas se ridică încet și lăsă un pumn de pământ să i se scurgă printre degete. Era un pământ gras și negru, un sol pe care unchiul lui ar fi putut planta o vie splendidă, se gândi el cu nostalgie.

Doar un rând de tufișuri îl separa de parcul natural și Lucas aruncă o privire de cealaltă parte a îngrăditurii. Frunze de un verde crud acopereau deja arborii maiestuoși, tufele erau în floare. Aerul pur al pădurii răsuna de cântecele păsărelelor.

Totuși, dacă era să te iei după ziare, acest aer, acest sol erau otrăvite. Lucas strânse din pumni. Dacă era o invenție, va ști s-o distrugă!

Un râuleț mic curgea la picioarele lui. Se aplecă, luă un pic de apă în căușul mâinii și o gustă. Era proaspătă și bună.

Întorcând spatele parcului, se îndreptă spre ansamblul de reședințe. Acesta se afla la o sută de metri de pădure, fiindcă Lucas ținuse să lase o fâșie importantă de pământ virgin între parc și construcții. În acest fel, casele nu intrau în pădure. În locul tradiționalei peluze, ceruse peisagiștilor să creeze o prerie care părea prelungirea pădurii din apropiere. În picioare, în mijlocul ierburilor înalte, gustă calmul și liniștea locurilor.

Lucas era mândru de proiectul de la Mountain Falls. Bineînțeles, această operație trebuia să-i aducă mulți bani, dar trecuse aspectul financiar pe planul al doilea, primând respectul față de natură și peisaj.

Ideea că un altul nu ezitase să infesteze această pădure superbă îl umplea de mânie. Cu fața sumbră și buzele strânse, ajunse la casa pe care o ocupa provizoriu.

Acolo, îl aștepta o surpriză neplăcută.

Cineva, în absența lui, turnase o găleată de vopsea roșie peste ușa de la intrare și peste peron.

Cu mâinile în șolduri, Lucas observă în tăcere casa și împrejurimile. Nu se vedea nimeni. Vandalii o șterseseră. Trebuia să se mire...

În rest, aceste represalii erau previzibile. Unele persoane își investiseră toate economiile ca să-și cumpere o casă la Mountain Falls. În prezent, acești

oameni se temeau că fuseseră victimele unui afacerist fără scrupule. Poate că erau chiar îngroziți.

Trebuia acționat. Repede.

Lucas intră în casă și se așeză în fața calculatorului. Câteva secunde mai târziu, examina datele privitoare la Mountain Falls.

*
* *

Lorelei smulse ultimul fir de buruiană și se îndreptă dezmorțindu-și mâinile și picioarele înțepenite. Stratul de narcise era, în fine, prezentabil, își spuse ea cu un zâmbet de satisfacție. De trei zile muncea fără încetare, de la răsăritul soarelui până la căderea nopții. Toate acestea în speranța vană de a nu se gândi la Lucas. Ce iluzie!

În ciuda a toate, nu-și pierduse timpul. Zugrăveala din camera ei era terminată, toate dosarele tatălui ei clasate și reușise chiar să aranjeze dulapurile din bucătărie. Diversele amintiri ale lui Vincent se alăturaseră cuferelor misterioase din pivniță.

Până la urmă, se descurca foarte bine și singură! gândi ea cu oarecare mândrie. De ce își închipuise că avea nevoie de ajutor?

Totul se petrecea ca și cum mânia surdă care o anima îi înzecise forțele și se minuna singură de rezultat.

Gândurile îi reveniră la Lucas și își strânse pumnii, plină de furie. De la plecarea lui, acesta nu mai dăduse nici un semn de viață. Cu ce drept îi răvășise viața ca mai apoi să dispară astfel?

Dispariție poate nu era termenul exact, rectifică ea bosumflată. De fapt, *știa* unde se afla. De trei zile rezista vitejește tentației de a se duce... și a-i spune câteva în față.

Acest om o mințise, își bătuse joc de ea. Și mai mult, culmea ironiei, aflase adevărul de la acel ziarist îngrozitor. Tipul de om de care fugise toată viața!

Lorelei oftă adânc. Toate visurile ei se duseseră ca un fum.

Totuși, nu reușea să uite momentele de fericire absolută pe care le împărțise cu Lucas. Ce blând, atent și tandru se arătase față de ea! Niciodată până atunci nu se simțise atât de iubită.

De când plecase, imaginea lui o vizita în fiecare noapte. Se trezea de fiecare dată cu inima plină de dragoste și pasiune. Apoi rămânea în pat într-o stare de prostrație, incapabilă să uite, în timp ce noaptea se risipea treptat și se făcea ziuă.

Dar acum, soarele era sus pe cer și nu se simțea înclinată la visare. În ciuda mușchilor dureroși din cauza sapei și greblei, continua să muncească neobosită. Poate diseară, zdrobită de oboseală, va adormi adânc și profund.

Da. Lucas nu va mai fi în curând decât o amintire, era sigură.

Această siguranță nu dură... tristețea, apoi dârzenia, furia, își intrau în drepturi. Totuși, fierbea tânăra, de ce o părăsise fără nici o explicație? „Pe curând" pretindea el în biletul pe care i-l lăsase. Dar *când?* Și din ce motiv plecase?

Lorelei ar fi dat orice să cunoască adevărul. Orice era preferabil ignoranței în care se afla. Fiindcă dacă Lucas nu simțea nimic pentru ea, era mai bine să afle imediat.

*

* *

Zilele treceau și așteptarea devenea insuportabilă. Tânăra ajunsese la capătul nervilor.

Extenuată de o nouă dimineață de lucru se întoarse în bucătărie, se servi cu un pahar de ceai rece și se duse să-l bea pe terasă. De la plecarea lui Lucas, evitase să se ducă acolo, pentru că amintirile

momentelor pe care le trăiseră erau încă prea vii. Dar, altădată, această terasă fusese refugiul ei și petrecuse ore lungi visând în fața oceanului.

Cu un zâmbet pe buze, se gândi la fetița care fusese. Un copil grav și tăcut, pierdut în gânduri sau lecturi. Un copil care creștea înconjurat de adulți, în lumea fascinantă a spectacolului.

Foarte devreme, căpătase aerul unei persoane. Împrumuta expresiile lui Melly, cum i-ar fi împrumutat hainele sau pantofii.

Protejată de tatăl ei, de Tony și chiar de Thad și Melly, frumoasa prințesă McGee dvenise o creatură eterică, inaccesibilă, la adăpost de lume.

Totuși, în interiorul ei, Lorelei știa că această prințesă McGee nu era decât o mască, o creatură artificială. Adevărata Lorelei McGee era o femeie ca toate celelalte, care respira, iubea... și suferea.

Paharul gol îi scăpă din mână și-l privi cum se sparge pe dalele de marmură în mii de fragmente minuscule.

Dintr-o săritură, se ridică și se întoarse spre casă.

*

* *

Cu un mic zâmbet de satisfacție, Lucas stinse ecranul de la calculator.

Toate studiile efectuate asupra locului de la Mountain Falls erau categorice: tehnicienii Societății Messina nu dăduseră peste nimic anormal în teren. Dacă uzinele îl folosieră pentru a-și descărca deșeurile toxice, asta avusese loc după cumpărarea terenului.

Se lăsă pe spate în fotoliu. Vor fi necesare noi studii, dar va dura săptămâni întregi pentru a ajunge la o concluzie. Între timp, ce le va spune cumpărătorilor pentru a-i liniști? Dacă te luai după incidentul din acea dimineață, îi va fi greu să-i convingă de buna lui credință.

După directorul ziarului, unii erau gata să deschidă o acțiune în justiție. Societății Messina îi va fi retrasă autorizația de construcție până când Lucas nu-și va dovedi nevinovăția. Ar fi o adevărată catastrofă pentru el și pentru angajații lui.

Un sentiment teribil de nedreptate îl revoltă. Cum să lupte? Orice meserie comporta riscuri; trebuia să le înfrunte cu curaj.

Soneria de la ușa de intrare îl întrerupse din gânduri. Lucas se ridică și se îndreptă prudent spre ușă. Ce mai era? Alte necazuri? Gata să înfrunte furia unui cumpărător, întredeschise ușa cu precauție... și rămase stupefiat.

Lorelei privea cu calm pata de vopsea roșie care murdărea peronul. Briza i se juca în păr, îi colora obrajii; albastrul ochilor ei era mai intens ca niciodată.

– În locul tău, spuse ea fără a părăsi pata din ochi, mi-aș chema decoratorul.

Lucas clătină din cap cu un aer neîncrezător, apoi se dădu la o parte din fața tinerei.

– Intră, o pofti el cu o voce surdă.

Această apariție bruscă, în momentul în care aștepta cel mai puțin, îl dezarmă.

Îl cuprinse un sentiment imens de vinovăție. Vizita lui Lorelei era un dar minunat al lui Dumnezeu, pe care nu-l merita!

Tânăra pătrunse în casă, cuprinse dintr-o privire decorul pe care-l cunoștea deja, apoi se întoarse către Lucass.

– Cred că ar fi mai prudent să închizi ușa.

El ascultă, neputându-și dezlipi privirea de la silueta grațioasă.

– Nu ești aici din întâmplare? întrebă el cu voce gâtuită.

– Nu. M-am întâlnit cu Brandeis.

Noutatea îl dădu gata pe Lucas.

– Și...?

– Și... cum n-a putut să afle nimic despre mine, s-a interesat de tine. Firește, eu nu cred tot ce spun ziariștii. Dar, măcar o dată, acest om n-a inventat nimic.

Lucas închise ochii. Se anunța dezastrul... De ce nu fusese mai sincer cu Lorelei? Ar fi fost mai bine să-i spună adevărul decât să lase asta pe seama întâmplării.

Răul era făcut. Era prea târziu să se mai lamenteze.

Arborând un calm neliniștitor, Lorelei îl măsură din cap până-n picioare cu un aer arogant. Nu era decât o fațadă: în superbii ochi albaștri Lucas putea citi toată suferința a cărei cauză era el. Timp de o secundă, îi veni să se arunce la picioarele prințesei sale pentru a-i cere iertare.

– Lorelei, îți pot explica totul. Știu că am greșit și regret. Trebuie să vorbim dar... nu aici. Am necazuri foarte mari. Nu trebuie să rămâi aici, murmură el dintr-o suflare.

Tânăra își ridică bărbia cu mândrie.

– N-am avut niciodată intenția să rămân.

Lucas ezită, neștiind ce să răspundă. Dacă Lorelei îl ura atât, de ce venise până aici?

– În acest caz... spune-mi motivul vizitei tale.

Tânăra respiră adânc pentru a-și calma bătăile inimii. Lângă perete, nu putea să leșine.

– Vreau să știu ce s-a întâmplat între familiile noastre, spuse ea cu o voce calmă și măsurată.

Lucas rămase tăcut un moment. Apoi se hotărî:

– Văd că Brandeis este bine informat.

– Am studiat toate dosarele tatălui meu. Erau într-o dezordine indescriptibilă, dar am reușit să aflu un lucru. Casa a fost consturită de bunicul tău și fiii lui.

– Exact. Au petrecut trei ani din viață construind această reședință, replică Lucas cu o voce lipsită de orice expresie. Erau foarte mândri de munca lor. Și sperau ca banii câștigați să le permită să-și realizeze visul. Bunicul meu dorea să întemeieze o întreprindere de construcții, împreună cu fiii săi.

– Ce s-a întâmplat?

– Au neglijat să stabilească un contract. Erau prea încrezători. S-au îndatorat pentru a cumpăra materiale și n-au primit niciodată banii înapoi. A fost falimentul. Mai mult, în ultima săptămână de lucru, unchiul meu s-a rănit grav căzând de pe acoperiș. Câteva zile mai târziu a murit. Bunicul meu i-a scris lui Vincent McGee pentru a-i cere să facă un gest în favoarea văduvei și copiilor. Oamenii de afaceri ai atatălui tău l-au refuzat categoric. Nu numai că familia mea a fost ruinată, dar și-au pierdut și pe unul de-al lor.

Lorelei asculta cu inima strânsă.

– Îngrozitor... murmură ea.

– Sunt sigur că nu mă crezi. Îți iubeai atâta tatăl!

– Este adevărat. Nu pot crede că era într-adevăr vinovat. I-am văzut contabilitatea. Vincent lăsase totul

în seama consilierilor, le dăduse puteri chiar pentru operațiuni importante. Cred că acei oameni nu țineau cont de dispozițiile lui. N-am nici o dovadă, dar sume considerabile par a fi fost deturnate fără ca tatăl meu să observe. L-au furat... Îmi pare rău că voi ați fost victimele nepăsării lui, continuă ea cu blândețe. Știu că aceste cuvinte ți se vor părea caraghioase, dar dacă aș putea repara răul, aș face-o.

Lucas o observa în tăcere, mișcat de sinceritatea tinerei. Departe de a-i purta pică, venea să-i ceară iertare pentru conduita tatălui ei!

Îl cuprinse o dorință nebună de a o strânge în brațe.

– De ce ai plecat așa de brusc? îl întrebă ea.

– Avem o problemă mare cu acest loc. În ultimul timp au avut loc câteva incidente și...

Un scrâșnet de pneuri pe alee îl întrerupse brusc. O fracțiune de secundă, Lucas și Lorelei, împietriți, se priviră în tăcere.

Apoi, Lucas o trase pe Lorelei de mână, o obligă să se lungească la pământ și se culcă peste ea pentru a o apăra. Tânăra își ținu respirația, tulburată și speriată în același timp. Într-un zgomot mare de sticlă spartă, fereastra se prefăcu în cioburi și Lorelei auzi zgomotul surd al unui obiect care cădea pe podea.

Lucas se ridică dintr-un salt și se grăbi să iasă afară. Mașina se îndepărta deja într-un nor de praf. În curând, nu se mai văzu.

Năucită, Lorelei se îndreptă și se așeză pe mocheta groasă a salonului. Enorma cărămidă roșie care spărsese geamul căzuse la câțiva centimetri de ea.

– Ce înseamnă asta? bâigui ea aiurită.

Lucas se întoarse și o ajută să se ridice în picioare. Tânăra tresări văzându-i expresia dură a feței. Era turbat de furie.

– Ai înțeles acum? Trebuie să pleci, spuse el cu o voce ascuțită.

Capitolul 8

Micuța cafenea în care se afla Lorelei era situată pe strada principală din Mountain Falls, între o bancă și o spălătorie. Tânăra își plimba ochii senini peste strada animată, cu fațade de case vechi care creau atmosfera unei localități de altădată.

Era sfârșitul zilei și ea era unica clientă a barului. O femeie cu fața rotundă și placidă o servise cu o cafea cu frișcă și remarcase cu o voce tărăgănată că șeful recomanda prăjiturile cu scorțișoară și sirop de arțar.

Lorelei, instalată în spatele ferestrei, ciugulea din prăjitură cu un aer gânditor. Lucas insistase să plece cât mai repede posibil și ea n-avusese timp să-i mai vorbească. Discuțiile vor veni mai târziu, îi spusese el pe un ton fără replică. Cel mai urgent, era să părăsească acest loc periculos.

Ideea de a se întoarce direct la San Cristobal îi trecu prin cap, dar renunță imediat. De două ori deja, cu Tony, apoi cu tatăl ei, ratase ocazia de a veni în ajutor persoanelor pe care le iubea. Nu se punea problema să repete această greșeală dureroasă și cu Lucas.

Neliniștită, se uită în jur. Ochii i se opriră pe un ziar uitat de un client. Era ziarul din Mountain Falls. Pe prima pagină, era etalat titlul cu caractere mari. „Nou ansamblu imobiliar pe locul unde s-au descărcat deșeuri toxice. Indignarea rezidenților".

Articolul explica faptul că industriașii utilizaseră ilegal terenul învecinat construcțiilor Societății Messina, pentru a-și descărca reziduurile. Se aștepta la o poluare a solului.

Lorelei puse ziarul pe masă și se rezemă de spătarul scaunului. Iată deci problema care-l tracasa pe Lucas: un scandal ale cărui consecințe ar fi dezastruoase pentru finanțele și reputația Societății Messina. Încă o dată, familia lui risca ruina – ca și cum destinul se încrâncena.

Chelnerița se apropie și o întrebă dacă mai dorește ceva. Lorelei scutură din cap și ceru nota, străduindu-se să-i zâmbească amabilă. Când ieși, dădu peste un grup de persoane care discutau zgomotos despre articol. Evident, afacerea pusese tot orașul pe jar.

*
* *

Un moment după aceea, Lorelei intră într-un magazin și rătăci prin raioane, ciulind urechea la buletinul de știri difuzat de postul local de radio.

„Emoție la Mountain Falls. Ziarul dezvăluie că noul ansamblu rezidențial a fost contruit pe un vechi loc de descărcare a deșeurilor toxice. În această dimineață, un grup de proprietari furioși au ținut să-l întâlnească pe președintele Societății de construcții Messina. Acesta și-a exprimat îndoielile asupra faptelor dezvăluite de ziarul din Mountain Falls. Totuși, a promis că va face tot ce-i va sta în putință pentru a elucida afacerea. Lucas Messina a promis să răscumpere toate casele deja vândute, dacă prezența produselor toxice va fi confirmată de expertiză.

Oamenii furioși l-au acuzat pe Messina că le-a pus viețile în pericol și pretind ca el să acționeze imediat. Acum, previziunile meteorologice..."

Lorelei rămase o clipă împietrită. Situația era și mai gravă decât își imagina. Lucas era amenințat personal de furia cumpărătorilor. Acest gând o întoarse pe dos.

În acel moment, un tânăr cu o față zâmbitoare și pistruiată răsări din fundul magazinului.

– Scuzați-mă, nu v-am auzit intrând. Cu ce vă pot fi de folos?

– Vr... vreau să știu unde se află birourile ziarului din Mountain Falls.

– La capătul acestei străzi.

Lorelei îi mulțumi cu un semn din cap și ieși. Un lucru era sigur în prezent. Nu se punea problema să se întoarcă la San Cristobal fără să încerce să-l ajute pe Lucas. Cum s-o facă? Pe moment, n-avea nici o idee, dar se îndreptă cu un pas ferm spre mașina sa.

Câteva minute mai târziu, parcă în fața sediului cotidianului.

*

* *

Strănută violent. Nu era de mirare, se gândi ea dând din umeri. De mai mult de trei ore respira praful arhivelor ziarului.

Recepționera fusese foarte amabilă. Când Lorelei îi explicase că făcea cercetări asupra locurilor înconjurătoare, ea o condusese imediat în această încăpere și o lăsase să consulte în voie toate documentele.

Nu i se ceruse nici măcar actul de identitate. Date fiind împrejurările, personalul ziarului avea alte preocupări!

Era un cotidian cu tiraj mic, ale cărui birouri nu ocupau decât parterul unui imobil al străzii principale din Mountain Falls. Nu existau decât câțiva funcționari, ocupați până peste cap, fiindcă telefonul nu înceta să sune.

Lorelei surprinsese frânturi de conversație când traversase culoarul. Da, se dețineau informații precise privind deșeurile toxice care poluau terenul. Nu, nu se putea dezvălui de unde proveneau informațiile. Da, echipa de ziariști urmărea afacerea îndeaproape și publicul va fi informat imediat când vor apărea noutăți. Nu, nu fuseseră morți suspecte la Mountain Falls în aceste ultime luni.

Apelurile înspăimântate veneau din toată regiunea. Locuitorii, la fel și comercianții, se temeau ca această poveste să nu aibă repercusiuni negative asupra activităților lor. Fiecare avea o temere, o întrebare, o opinie de formulat.

Și fiecare pretindea răspunsuri!

Și Lorelei la fel. Dar renunțase să le obțină de la personal. Funcționarii erau mult prea nervoși.

Dacă exista un răspuns la această problemă arzătoare, se gândi tânăra, atunci el se afla mai curând în această cameră unde se înghesuiau vechile numere ale ziarului.

Frunzărindu-le, Lorelei află că Lucas dobândise terenul în anii optzeci. Adică înainte de creșterea prețurilor din 1990. Totuși, nu se hotărâse să-l exploateze decât anul trecut, când își prezentase proiectul municipalității. Se lovise atunci de neîncrederea asociațiilor pentru protecția mediului înconjurător. Municipalitatea încerca să încetinească dezvoltarea urbană.

Nimic excepțional în asta. Toate municipalitățile acționau în acest sens de câțiva ani și impuneau promotorilor condiții drastice. Lucas prezentase un proiect foarte elaborat, respectând peisajul și vecinătatea imediată a parcului natural. Totul fusese făcut public și putuse fi examinat de oricine dorise.

Un grup de alegători pretinsese un oarecare număr de modificări, imediat efectuate de arhitecții și peisagiștii Societății Messina. Lucrările propriu-zise putuseră începe într-un climat de bună înțelegere reciprocă.

Și totuși... arhivele dezvăluiau o serie de accidente pe șantier.

Mai mulți oameni fuseseră răniți, obligând la o suspendare a lucrărilor mai multe zile. Lucas căutase să determine cauza acestor accidente și fără îndoială reușise, fiindcă activitatea fusese reluată rapid, fără vreun alt incident.

Lorelei puse la loc ultimul exemplar pe care-l ținea în mână și scutură încet din cap.

Teoria ei se prăbușea. Nu exista în aceste articole nici cel mai mic indiciu lăsând să se înțeleagă că cineva dorea cu orice preț să împiedice construcția clădirilor.

Tânăra o luă înapoi pe culoarele care răsunau încă de telefoanele locuitorilor. Criza nu era pe cale să se calmeze.

Era târziu și murea de foame. Firma unui fast-food îi atrase atenția și-și cumpără un sandviș pe care-l mâncă în mașină. Fără să știe de ce, ghidată de o intuiție nejustificată, rămase așezată la volanul jeepului și nu scăpă din ochi intrarea ziarului.

Răbdarea îi fu răsplătită. Cam peste o jumătate de oră ieși un bărbat. Din câte își amintea, el nu făcea parte din echipa de ziariști așa că-l studie cu atenție. Înalt, slab, cu părul negru, nas coroiat, era îmbrăcat în blugi, o cămașă colorată și o vestă kaki. Necunoscutul se târî pe lângă perete, verifică dacă nu era urmărit și dispăru la colțul străzii. De ce această atitudine? Căuta să scape de priviri?

Lorelei se tot întrebă. Fața acestui om nu-i era total necunoscută.

Rapid, își scoase din sacoșă caietul de crochiuri, unde trasă un portret din câteva linii de creion. Hotărât, mai văzuse acest cap undeva! se gândi ea examinând rezultatul.

Și brusc, într-o străfulgerare, își aminti în ce împrejurări îl văzuze pe acel om. Cu mâini tremurânde, porni motorul și demară.

*

* *

Lucas parcă în fața casei și urcă rapid treptele peronului. Ușa de la intrare era echipată cu unul dintre acele clopote care răsună în holul vast.

Se scurseră mai multe minute, dar nimeni nu veni să deschidă.

Sună a doua oară.

În continuare, nici un răspuns.

Iritat, încercă ușor clanța de bronz; degeaba, ușa era zăvorâtă. Cu un gest de nerăbdare, coborî din nou scările și făcu turul grădinii. Toate ferestrele erau închise. Casa era goală.

Lucas aruncă o privire în spate. Jeepul nu se afla pe alee.

Unde era plecată Lorelei?

Își spuse că tânăra plecase în oraș după cumpărături. Existau mari șanse să se întoarcă repede, așa că se hotărî să aștepte.

Mergând la întâmplare prin grădină, se trezi în fața terasei. Locul era atât de drăguț, atât de romantic, înconjurat de o mare de verdeață, încât se opri. Un zâmbet îi lumină fața când se gândi la acea seară când se așezase acolo cu Lorelei.

Ce clipe minunate...

Timpul trecu fără să-și dea seama. Apoi, dintr-o dată, reveni la realitate și scrută cu o privire neliniștită casa goală. Ce făcea Lorelei?

Neliniștea îi creștea. Pentru a-și înșela neliniștea și așteptarea, se așeză pe bancă și scoase din buzunar caietul de crochiuri al tinerei femei. Acesta se deschise automat la pagina care-l interesa și contemplă gânditor portretul pe care îl desenase.

Îi trimisese acest carnet, însoțit de câteva cuvinte:

„Îl cunoști pe acest om? Fotografia lui figura în ziarul de la Mountain Falls înainte de începerea lucrărilor de acolo. L-am zărit astăzi, când părăsea discret birourile cotidianului".

Fără ea, n-ar fi ajuns niciodată să-l bănuiască pe Hal Davies. Acesta lucrase pe șantierul de la Mountain

Falls mai puțin de trei luni. După o serie de accidente a căror responsabilitate o purta Davies, Lucas îl concediase.

La această amintire, trăsăturile lui Lucas se crispară și privirea i se întunecă. Unchiul său murise din cauza unei neglijențe de pe șantier. Așa că, atunci când crease Societate Messina, se jurase să respecte întocmai măsurile de protecția muncii în vederea evitării oricărui accident.

Timp de ani de zile, Societatea de construcții Messina nu înregistrase nici un accident. La Mountain Falls, după ce câțiva muncitori fuseseră răniți, se dusese el însuși pe șantier pentru a face o anchetă. Își dăduse seama foarte repede că totul se petrecuse din cauza neglijenței unui singur om... Hal Davies. Fără să ezite, îi spusese lui Davies ce credea despre el și-l dăduse imediat afară de pe șantier. De atunci, nu mai auzise vorbindu-se despre acel individ. Până în momentul când îi parveniseră crochiul și cele câteva cuvinte de la Lorelei.

*

* *

Lucas găsise caietul în fața ușii, venind de la o întâlnire furtunoasă cu proprietarii. Îi trebuiseră mai multe ore înainte de a-i reveni în minte numele muncitorului concediat în anul precedent.

A doua zi, îl găsise pe Hal Davies când acesta pleca de acasă. După întrevedere, omul părea să nu mai aibă decât o idee în cap: să pună cât mai multă distanță posibilă între el și Lucas Messina! Dar înainte de a părăsi regiunea, trebuise, cu sau fără voie, să-l însoțească pe Lucas la redacția ziarului.

Acolo, trecuse la mărturisiri în fața ziariștilor stupefiați. Povestea cu deșeurile toxice era o pură invenție!

Imediat, reporterii își modificaseră punctul de vedere, neezitând să mărturisească public că fuseseră înșelați. Un angajat nemulțumit, căutând să se răzbune pe Societatea Messina, inventase totul. Directorul îi prezentase oficial scuze lui Lucas și-i liniștise pe locuitori. Terenul pe care fusese contruit lotul de locuințe era perfect curat.

*

* *

De aici încolo, tot orașul respiră ușurat și fiecare se arătă satisfăcut de o concluzie atât de fericită. Cu excepția lui Davies!

Cu această problemă rezolvată, vânzările luară din nou avânt și Lucas putea în cele din urmă să se întoarcă la San Cristobal.

În graba sa de a o regăsi pe Lorelei, abia se abținuse să nu depășească viteza legală și, în mai puțin de o oră, ajunsese la marginea orașului.

Dar atâta timp se scursese...

Tânăra femeie nu se întorcea.

Casa McGee, în vârful falezei, rămânea disperat de tăcută: Lorelei plecase...

Cu moartea în suflet, Lucas ajunse la birourile Societății Messina.

*

* *

Lisa îl întâmpină ca de obicei aducându-i un vraf de corespondență. Apoi, îi citi o listă de mesaje urgente sosite în lipsa lui. Foarte repede, își dădu seama că el n-o asculta.

Întors cu spatele, vizibil preocupat de câteva gânduri secrete, privea fix pe fereastră.

– Ceva nu este în regulă, domnule Messina? întrebă ea încet.

– Nu știu.

Mirată, secretara își înălță sprâncenele. Patronul său n-avea astfel de reacții. El, atât de plin de energie și care ataca problemele fără cea mai mică ezitare! Lucas avea într-adevăr stofa unui conducător de întreprindere! Astăzi... Lisa nu-l mai recunoștea.

– Vrei să-mi faci un serviciu, Lisa?

– Bineînțeles.

Lucas mâzgăli câteva cifre pe o hârtie.

– Sună la acest număr până obții un răspuns.

– Pe cine să caut?

– Pe Lorelei McGee.

Tânăra avu o clipă de surprindere.

– Fiica lui...?

– Exact.

– Am auzit spunându-se că a venit pentru înmormântare și că s-a instalat în casa de pe faleză.

– Ai văzut-o prin oraș, în aceste zile?

Lisa scutură din cap.

– Nu, n-am văzut-o niciodată. O... o cunoști?

– Da. Dacă reușești să dai de ea, anunță-mă imediat.

Secretara se întoarse în biroul ei și formă imediat numărul. În zadar. Cinci minute mai târziu, nu obținu nici un rezultat.

De-a lungul întregii zile, încercă să dea de o fantomă...

– Îmi pare rău, îi spuse ea lui Lucas înainte de a părăsi biroul. Domnișoara McGee nu este acasă și nu există nici robot telefonic.

– Unde este? mormăi el printre dinți.

Era ros de îngrijorare și figura lui nu lăsa nici o îndoială. Dorea să rămână singur. Lisa ieși, un pic neliniștită.

Pe sală, îl întâlni pe Sal. În timpuri normale, nu și-ar fi permis niciodată să-i spună acestuia ceva. Dar situația avea ceva excepțional.

Cinci minute mai târziu, Sal deschidea ușa de la biroul vărului său și-l descoperea pe Lucas stând pe fotoliu cu capul dat pe spate și cu o mină posomorâtă. Nimeni n-ar fi putut să creadă, văzându-l, că tocmai salvase întreprinderea de la faliment!

Sal intră în cameră cu un aer hotărât și se așeză în fața lui Lucas.

– Ce mai faci? întrebă el pe un ton vesel.

– Rău.

Sal rămase cu gura căscată. Ce schimbare... Lucas, bărbatul puternic al familiei, cel pe care se sprijinea întreaga Societate Messina, făcea *rău.*

– Ăăă... dacă am ieși să bem un păhărel? sugeră el. Am tot timpul, Maria a plecat câteva zile cu copiii. Și... am impresia că trebuie să-ți schimbi gândurile.

Lucas ar fi preferat să rămână în birou pentru a se gândi în liniște la Lorelei și să mediteze asupra situației. Dar Sal avea dreptate, un păhărel i-ar face bine. Fără un cuvânt, se ridică și-și puse haina.

*
* *

Good Time Cafe tocmai se deschidea și barul era încă pustiu. Cei doi veri se așezară și comandară de băut.

– Ce se întâmplă? întrebă Sal. Nu te-am văzut niciodată în această stare.

– Este din cauză că n-am făcut niciodată ceva atât de prostesc! declară Lucas cu un râs amar. Stai liniștit, n-are nimic de-a face cu munca.

Sal înghiți o gură de gin tonic și-și ridică ochii spre Lucas.

– Cum se numește?

– Cine?

– Hai, bătrâne! Sunt sigur că este vorba de o femeie... Dacă vrei să știi ce gândesc, cred că ești îndrăgostit! Trebuia să ți se întâmple într-o zi, nu crezi? Lasă-mă să ghicesc...

Lucas ridică din umeri, deziluzionat.

– Pariez că se numește Lorelei McGee.

– De unde știi?

– Ai fost întotdeauna obsedat de această casă. Era fatal să fii sedus în egală măsură de proprietăreasă.

– Nu este același lucru, se indignă Lucas.

– Serios?

Lucas nu răspunse. După ce se luptase pentru a-și lua revanșa asupra destinului, după ani întregi în care nutrise planuri de răzbunare, cum putea să-i explice că putea foarte bine să renunțe la casă... dar nu la Lorelei?

– Ce s-a întâmplat între voi? întrebă Sal.

– Oh, nimic! exclamă Lucas cu amărăciune. Am mințit-o intenționat, mi-am ascuns identitatea și intențiile în legătură cu casa. După care am plecat fără s-o avertizez și un cretin de ziarist a profitat de ocazie pentru a-i dezvălui cine eram și ce voiam. O adevărată catastrofă...

Sal fluieră admirativ.

– Trebuie să mărturisesc că astfel de ascunzișuri nu te caracterizează.

– Totuși, așa este. Rezultatul – ea nu-mi mai dă nici un semn de viață și habar n-am unde se află. Lisa a telefonat acasă la ea toată ziua. Nu răspunde nimeni...

– Poate era plecată. Vrei să ne întoarcem?

Lucas scutură din cap, profund deranjat.

– Nu, o voi suna mai târziu. Și dacă în continuare nu răspunde, nu știu ce voi face.

– Precis există cineva care știe unde se află! Trebuie să aibă prieteni.

– Nu mi-a spus niciodată că ar avea. Am impresia că a trăit întotdeauna foarte singură.

– De acord, dar McGee cunoștea foarte multă mule. La înmormântarea lui a fost o grămadă de lume.

Lucas reflectă un moment. Da! Se lovise de scorpia aceea, în prima seară! Cum se numea oare?

– Iată! exclamă Sherre punând mâncarea în fața lor. Nu ești prea bine dispus, Lucas! Crede-mă, nimic nu-i mai bun pentru ridicarea moralului decât o masă bună.

Lucas își ridică privirea hăituită spre Sherre.

– Spune-mi, Sherre...

– Ce?

– Câți ani ai?

Sal se înecă și-și ascunse fața în șervet.

– Am înțeles, spuse Sherre retrăgându-i mâncarea din față. Ceea ce-ți trebuie nu este mâncare, ci un doctor!

– Ah... nu, scuză-mă. Voiam să spun... Ascultă, Sherre, întotdeauna am crezut despre tine că ești o femeie isteață și cu experiență... am dreptate, nu-i așa?

– Da, murmură Sherre, cu mâinile în șolduri. Prefer așa.

– Am nevoie de ajutorul tău. Recent am întâlnit o doamnă de... o oarecare vârstă. Nu reușesc să-mi amintesc numele ei, dar tu poate o cunoști. Este o actriță, o prietenă de-a lui Vincent McGee.

Sherre clătina din cap cu un aer încordat.

– Cum este?

Lucas îi făcu o descriere a Melindei și Sherre îl privi fără a-i veni să creadă.

– Pe ce lume trăim? Nu glumești cumva, Lucas? Nu știi cine este Melinda Taylor?

– Acest nume îmi spune ceva, dar...

– Ai întâlnit-o pe Melinda Taylor și n-ai recunoscut-o! Nu-mi vine să cred! Nu te uiți niciodată la televizor? Acum nu apare decât ea peste tot!

– Ăăă... presupun că filmele ei se dau seara foarte târziu... bâigui Lucas, un pic aiurit.

– Era o artistă minunată. O adevărată stea! continuă Sherre entuziasmată. Una dintre cele mai frumoase femei din lume. Umplea ecranul! Era una dintre cele mai bune prietene a lui Vincent și a jucat adesea în filmele lui.

– Ah... A asistat la înmormântare și a stat apoi câteva zile în casa lui.

– Nu mă miră. Ce mult mi-ar fi plăcut s-o întâlnesc! M-am întrebat întotdeauna de ce nu s-a măritat cu Thad Morley. Erau făcuți unul pentru celălalt... continuă Sherre cu un aer visător. Perechea ideală.

– Și... nu știi unde aș putea da de ea?

Sherre se gândi un moment.

– Mi se pare că și-a cumpărat o casă în Beverly Hills. Cu mult înainte ca acest cartier să devină la modă. O fi locuind încă acolo?

Lucas clătină din cap și se ridică mormăind câteva cuvinte de mulțumire. Telefonul se găsea în holul de la intrare și se grăbi într-acolo.

După ce formă numărul de la Informații dădu peste o operatoare amabilă care-i spuse că doamna Taylor locuia efectiv în Beverly Hills.

Nu, numărul ei de telefon nu era pe lista celor secrte și nu vedea nici un inconvenient să nu i-l comunice!

Capitolul 9

Căsuța stil cabană se afla în capătul unui drum prăfuit care trecea printr-o pădure de brazi și înconjura un lac cu ape liniștite și adânci. Lucas se opri la încrucișare, ezită, apoi o luă pe micul drum neasfaltat.

Indicațiile lui Melly nu erau prea precise! remarcă el bosumflându-se. Dar ce bătrână doamnă adorabilă! Când înțelesese din ce motiv îi telefonase, se arătase foarte prietenoasă și chiar îi ceruse să-i spună pe nume. Prietenii lui Lorelei erau și ai săi! declarase ea cu o voce veselă. Lucas trebuie să i se fi părut foarte convingător, fiindcă îi dezvăluise fără a sta pe gânduri unde ar putea-o găsi pe „draga micuță".

Lucas opri motorul, coborî din mașină și făcu câțiva pași spre casă. Aceasta, înconjurată de arbori falnici, era o construcție simplă și rustică, la fel cu casele de

altădată ale pădurarilor. Perdele în carouri roșu cu alb ornau ferestrele și un fum albăstrui se înălța pe coș. Ai fi spus că era un tablou naiv.

Lucas contemplă căsuța, cadrul liniștit și pentru prima oară după zile întregi, simți cum neliniștea începe să-l părăsească. Tot drumul se întrebase cum va reacționa Lorelei văzându-l. O să-l alunge? O să-l respingă? Din când în când aruncase câte o privire caietului de crochiuri așezat pe scaunul de lângă el. Trimisese portretul lui Hal Davies autorităților din Mountain Falls, dar schițele pe care le făcuse Lorelei, în ziua când se plimbaseră pe malul mării, erau tot acolo și le privea cu nostalgie.

Cu surprindere și emoție, descoperise portretul lui schițat de ea. Nu era decât o eboșă, totuși fidelă. Bănuia că Lorelei își pusese tot sufletul în acest desen. De fiecare dată când Lucas se uita pe filă, inima i se umplea de speranță.

Cu mâinile în buzunare, înaintă spre casă. Lorelei nu-l aștepta. Lui Lucas îi trecuse prin cap să-i telefoneze, dar renunțase. Spera ca efectul surprizei să fie în favoarea lui și i se părea că era necesară o explicație prin viu grai. Ezită, apoi plin de hotărâre, se îndreptă către ușă.

Aceasta se deschise de cum ajunse în susul scărilor. Șocat, Lucas se opri în prag, uitând toate discursurile pe care și le pregătise.

Lorelei stătea acolo, fermecătoare.

Purta o rochie de bumbac înflorat, iar părul îi cădea lin pe umeri. În ciuda cearcănelor care-i subliniau albastrul ochilor, Lucas fu vrăjit.

– Bună, spuse el cu o voce gâtuită de emoție.

Lorelei zâmbi. Un zâmbet dezarmant și atât de feminin încât se înfioră din cap până-n picioare. Niciodată Lucas nu mai văzuse o femeie atât de frumoasă și de atrăgătoare!

– Bună, Lucas.

Se lăsă o tăcere stranie. Apoi, amândoi izbucniră în râs.

– Tre... treceam pe aici, spuse Lucas. Întâmplarea...

– Pe aici? Acest drum nu duce nicăieri.

– Știu, spuse el plecându-și capul, mi-a spus Melly.

Lorelei făcu ochii mari.

– Melly? Ți-a permis să-i spui Melly? Mi-au trebuit optsprezece ani pentru a ajunge la același rezultat! Și încă mai pretinde și acum să-i spun tanti Melly!

– Ăăă... cred că m-a găsit prea bătrân ca să-mi ceară așa ceva.

Lorelei îl măsură cu o privire admirativă.

– Intră o dată!

Lucas nu se lăsă rugat. Văzută din interior, căsuța era mai mare decât părea. Plafonul era înalt și un șemineu impozant ocupa o parte din perete. O mobilă simplă și confortabilă decora salonul. Lorelei își instalase o planșetă de desen la fereastră și se vedea că se afla în plin lucru.

– Aveam intenția să revin la San Cristobal, zise ea cu un aer degajat. Mai întâi doream să mă odihnesc și să reflectez un pic.

Lucas clătină din cap, ușurat de această mărturisire spontană... După felul în care se comportase, nu se aștepta să fie bine primit. La drept vorbind, nu s-ar fi mirat dacă Lorelei i-ar fi făcut o scenă.

– Cum ai făcut cunoștință cu Melly?

– I-am telefonat s-o întreb unde erai.

– Și... a acceptat să-ți spună?

– Ei bine, cred că... am avut argumente foarte convingătoare.

Lorelei schiță un zâmbet. Lucas era aici, în fața ei, la fel de frumos și de seducător ca întotdeauna și asta i se părea aproape ireal. Nu visa cumva? Încerca să se obișnuiască de zile întregi cu ideea că nu-l va mai vedea, că totul se terminase... și iată că apărea brusc și o privea cu acei ochi cenușii și frumoși ai lui, de parcă nu s-ar fi despărțit niciodată!

– Vrei să cinezi cu mine?

Lucas își cufundă privirea în cea a tinerei femei. Privirea în sine era un răspuns... și o invitație.

Lorelei simți cum se îmbujorează.

– Voiam să spun...

– Știu ce voiai să spui, murmură el înaintând către ea. Lorelei, am fost atât de neîndemânatic.

– Și eu la fel.

– Tu? Tu n-ai ce să-ți reproșezi!

– Îmi pare rău că părinții tăi au fost păgubiți de către tatăl meu. Toată familia ta a suferit din vina lui, ceea ce n-a fost drept.

– Așa a fost să fie.

– Da, dar tu n-ai uitat. Ți-am spus că am venit aici ca să reflectez. Ei bine... hotărârea mea este luată. N-am nevoie de acea casă mare. Dacă o vrei, este a ta.

– A mea? Pur și simplu?

– Da, a ta, repetă Lorelei. Este o construcție frumoasă pe care n-aș putea s-o întrețin cum trebuie. Îmi câștig bine traiul, dar n-am suficienți bani să locuiesc într-un palat. Dacă o păstrez, timpul va distruge munca bunicului și unchilor tăi. Ei merită mai mult.

– Credeam că ești legată de această locuință.

– La drept vorbind, cred că această căsuță îmi convine. După moartea lui Tony m-am refugiat aici și am găsit o muncă potrivită și care îmi plăcea.

Bineînțeles, îmi era dor de tata și de prietenii lui. Dar îmi luam în fine viața în mâini și mă simțeam cu adevărat adultă. Nu vreau să renunț la asta.

Lucas înlănțui blând degetele tinerei.

– Ești minunată, Lorelei! Generoasă, plină de pasiune... și țin mai mult la tine decât la orice palat!

Lorelei îi aruncă o privire strălucind de maliție.

– Nu ne cunoaștem de prea multă vreme...

– Da, așa mi-a spus și Melly.

– Tot Melly? Și ce i-ai răspuns?

– Că vreau să-mi petrec restul vieții pentru a face cunoștință cu tine.

Lorelei izbucni într-un râs emoționat. Lucas poseda arta conversației!

– Cred că asta i-a plăcut mult.

– Impresia asta am avut-o și eu. În fond, cine este Thad?

– Cel mai bun prieten al tatălui meu. De ce?

– Melly crede că el va ține neapărat să te conducă la altar.

Lorelei avu impresia că i se oprește inima în loc și rămase mută de stupefacție.

– Ați... ați avut o conversație lungă, nu-i așa? murmură ea în cele din urmă.

– Doar patru minute, eram *foarte* grăbit.

Privirea albastră a lui Lorelei se topi în cea a lui Lucas.

– Mai ești? se interesă ea cu o voce tremurândă.

Râsul cald și senzual al lui Lucas o făcu să se înfioare.

– Nu, acum am un pic de timp înaintea mea.

– Da? Cât timp contezi să-mi consacri?

Lucas se aplecă și o strânse lângă el.

– Cincizeci, șaizeci de ani... poate mai mult.

Lorelei se simți ridicată de două brațe puternice. Lucas urca treptele ce duceau spre dormitor, cu ea în brațe.

– Șaizeci de ani? murmură ea. Mi se pare mult.

– Minunat de mult. Dacă eziți, îți propun un târg: dă-mi timp până mâine dimineață ca să te conving.

– Crezi că mă poți cuceri atât de repede?

Lucas clătină din cap, începu să râdă, apoi șopti la urechea ei:

– În poveștile cu zâne, prinții îndrăgostiți își ating întotdeauna țelurile și prințesele se mărită cu ei. O ultimă oară, Lorelei, și doar pentru mine, fii frumoasa, dulcea, minunată prințesă McGee. Și când cartea de povești se va închide, ne vom întoarce în casa de pe faleză care va răsuna de râsetele copiilor noștri. Pentru totdeauna. Te iubesc.

Sfârșit